

NOVA ГАЗЕТА

№ 44 (303) Листопад 20, 2014, Нью-Йорк

№ 44 (303), November 20, 2014, New York

АМЕРИКА І СВІТ

БРІСБЕН: G-20, КОАЛІ
ТА УКРАЇНСЬКЕ ПИТАННЯ

СТОР. 9

ЗА КИЇВСЬКИМ ЧАСОМ

АРСЕНІЙ ЯЦЕНЮК ТА ІНШІ:
ОБЛИЧЧЯ НОВОГО УРЯДУ

СТОР. 5

У ГРОМАДІ

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ:
ЗМІНА СТЕРНОВОГО

СТОР. 17

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

РІЧКА СНЕЙК - ГОДУВАЛЬНИЦЯ
ПУСТЕЛЬНОЇ АМЕРИКИ

СТОР. 20-21

ВІЧНО МОЛОДЕЧИЙ!

СТОР. 16

22 ЛИСТОПАДА - ПАНАХИДА В КАТЕДРІ СВЯТОГО ПАТРИКА

СТОР. 2

**22 ЛИСТОПАДА –
ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ**

**ПАНАХИДА ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ
ГОЛОДОМОРУ–ГЕНОЦИДУ
1932–1933-х РОКІВ**

**REQUIEM SERVICE
FOR VICTIMS OF HOLODOMOR**

**У КАТЕДРАЛЬНОМУ СОБОРІ
СВЯТОГО ПАТРИКА
В НЬЮ-ІОРКУ**

**St. Patrick's Cathedral
S-th Ave. (between
SO-th/SI-st Streets),
New York, 10022**

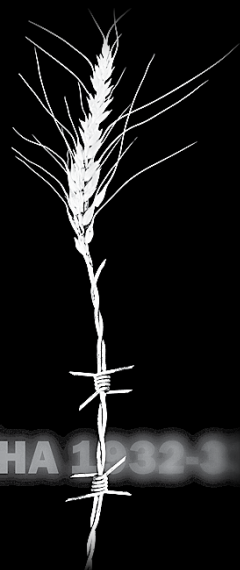
У суботу, 22 листопада, о 1-й годині по полудні

**Детальніша інформація на інтернет-сторінці
Українського Конгресового Комітету Америки:**

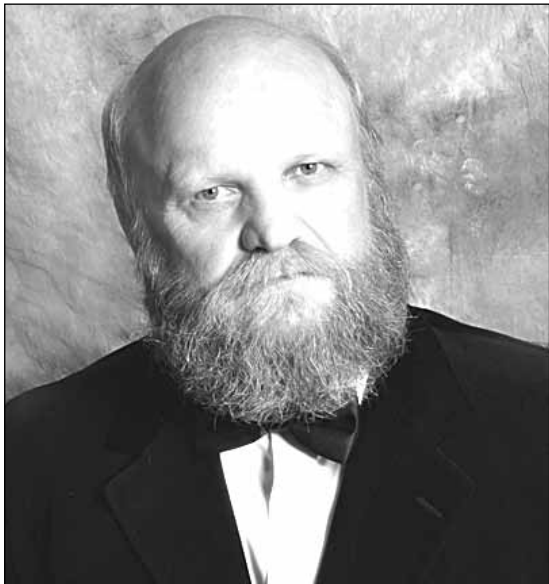
www.ucca.org

www.facebook.com/UCCA.org

Тел: (212) 228-6840

УКРАЇНА 1932-33

65 рядків від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

22 листопада Україна, все світове українство, а з ними і все прогресивне людство вчергове відзначатимуть День пам'яті жертв голодоморів – щорічний національний пам'ятний день, що припадає на четверту суботу листопада.

Традиційно в цей день українці й неукраїнці, які знають, що таке Голодомор, відвідують поминальні панахиди й покладають символічні горщики із зерном та свічками до пам'ятників жертвам голодоморів по всій Україні й світу. У церемоніальних заходах біля Меморіального знаку «Свічка пам'яті» в Києві також беруть участь перші особи держави, керівники іноземних країн, парламентів та міжнародних організацій, урядовці з різних країн, дипломати, представники релігійних конфесій, регіональні делегації, громадські і культурні діячі, свідки Великого голоду.

Для мене й моєї родини цей день став днем особистої скорботи після відвідин півтора роки тому Національного меморіалу пам'яті жертв голодоморів у Києві. Теплого літнього дня після відвідин чудової виставки в Мистецькому арсеналі, де виставлялися геніальні дерев'яні скульптури Івана Георгія Пінзеля, ми з родиною зайшли до меморіалу, який розташовувався майже навпроти Мистецького арсеналу.

Підійшли до бронзової скульптури дівчинки – символа дітей-жертв страхітливого сталінського Голодомору, поклали квіти й хлібину до її ніг, а потім спустилися в музей. Було повне враження, що опинилися в 1933-му році. На стінах миготіли кадри страхітливої метушні – підводи везли мішки із зерном (виконувалися сталінські плани хлібозаготівель), хтось щось кричав, хтось когось бив прикладом рушницю по голові, а потім замиготіли кадри виморених голодом українських сіл. Трупи, які ніхто не ховає, повна відсутність живності – селяни поїли всіх собак, котів, щурів... Захотілося вибігти на свіже повітря, сил дивитися на цей жах не було. І раптом я почув голос свого сина, який кликав мене до якоїсь товстелезної книги з написом на обкладинці «Вінницька область». Це був мартиролог тих, хто жив і страждав на Вінничині – батьківщині моїх предків по лінії батька. Я підійшов до цієї книги і син показав мені сторінку, де згоріло було написано «село Красеньке» – так називалося рідне село мого батька. А під тим написом йшли один за одним прізвища, від прочитання яких у мене запаморочилося в голові. Лабунський Іван, Лабунський Степан, Лабунський Андрій, Лабунська Текля, Лабунська Мотря... І далі – Лабунські, Лабунські, Лабунські... Це були мої рідні й близькі... Всі вони лягли в братські могили в селі Красенькому на Вінничині, загинувши мученицькою смертю від штучного голоду, зорганізованого Москвою.

Ми не змогли стримати ридань, що душили нас, і вибігли на поверхню. І раптом відчули власну причетність до тієї страхітливої трагедії. Це ж наша кров, наші рідні й близькі! А значить і ми – онуки й правнуки Голодомору.

22 листопада ми знову підємо до головної катедри Нью-Йорка – собору Святого Патрика, аби помолитися за невинно убієнних Сталіним та його клікою. Аби згадати тих, кого вбивали кістлявою рукою голоду тільки за те, що народилися українцями. Сьогодні новітній Сталін робить те саме на Донбасі, вбиваючи українців і руйнуючи Україну, яка заважає йому відроджувати імперію. Голоси замучених голодом на початку 30-х років волають і до нього. Не дамо ж новітнім сталінізм знову нищити наш народ, тримати його за горло й не випускати зі стайні-імперії! Пам'ять про закопаних у братських могилах не тільки стукає в наші серця, щоб ми пам'ятали, вона кличе до дії. Не дозволимо путінізм знову гвалтувати Україну! Бо задля чого ж тоді погинули в корчах від голоду на початку 30-х минулого століття мої рідні й близькі в мальовничому подільському селі з промовистою назвою – Красеньке?!

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

НАГОЛОСИ Й АКЦЕНТИ

Між інтенціями посттоталітарної системи та інтенціями життя з'яє прірва: у той час, як життя органічно тяжіє до плюралізму і багатобарвності, до незалежності самовизначення і самоорганізації, коротше кажучи, до реалізації своєї свободи, посттоталітарна система, навпаки, вимагає монолітності, одноманітності, дисципліни; тоді, як життя прагне створювати дедалі нові й нові неймовірні «структури», посттоталітарна система нав'язує їй «найнеймовірніші стани».

Цілком очевидно, що непорушною сутністю системи є орієнтація на саму себе, на те, щоб постійно залишатися ґрунтовно і беззаперечно «самим собою» і, таким чином, постійно розширювати раді-

СИЛА БЕЗСИЛИХ

Уривок з есею Вацлава Гавела

ус дії. Людині ця система служить лише тією мірою, якою це необхідно для того, щоб людина служила їй; найменше «понад», будь-яке відхилення людини від визначеного положення система сприймає, як замах на себе. І вона має рацію: кожна така трансценденція справді відкидає її як принцип. Можна стверджувати, таким чином, що внутрішньою метою посттоталітарної системи не є, як це може здаватися на перший погляд, тільки збереження влади в руках правлячої верхівки; цей інстинкт самозбереження як соціальний феномен підпорядкований чомусь «вищому»: якомусь сліпому саморуху системи.

Людина, навіть якщо вона і посідає якесь місце в державній ієрархії, «як така» нічого не варта в цій системі, вона лише покликана цей саморух здійснювати і йому служити, тому її прагнення до влади може реалізовуватися тільки до тих пір, доки воно не вступає в суперечність із «саморухом».

Ідеологія, як міст між системою і людиною, закриває прірву між прагненнями системи і устремліннями життя; ідеологія створює видимість, що вимоги системи випливають з потреб життя: це певний світ «ілюзій», що видається за дійсність.

Приписи посттоталітарної системи людина відчуває практично на кожному кроці. Система торкається людини, вдягнувши ідеологічні рукавички. Відтак життя в системі наскрізь пройняте лицемірством і брехнею; влада бюрократії називається владою народу; ім'ям робітничого класу поневолений сам робітничий клас; повсюдне приниження людини видається за її остаточне звільнення; ізоляція від інформації називається її доступністю; урядове маніпулювання органами громадського контролю влади й урядове свавілля – дотриманням законності; придушення культури – її розвитком; поширення імперського впливу видається за допомогу пригніченим; відсутність свободи слова – за вищу форму волі; виборчий фарс – за вищу

форму демократії; заборона на вільну думку – за найпередовіший науковий світогляд; окупація – за братську допомогу.

Влада перебуває у полоні власної брехні, тому й вдається до фальші. Фальсифікує минуле. Фальсифікує сьогодення і фальсифікує майбутнє. Підтасовує статистичні дані. Робить вигляд, що у неї немає всесильного і здатного на все поліцейського апарату. Прикидається, що поважає права людини. Вдає, що ні в чому не прикидається.

Людина не зобов'язана усім цим містифікаціям вірити. Однак вона повинна вести себе так, немов їм вірить, принаймні, мовчки зберігати толерантність або хоча б бути в ладу з тими, хто ці містифікації здійснює. Вже хоча б тому людина змушена жити в брехні. Вона не повинна приймати брехню. Досить того, що вона приймає життя, яке невіддільне від брехні й неможливе поза брехнею. Тим самим вона стверджує систему, реалізує її, сприймає її, є нею.

Таким чином, найближчим партнером людини в цій пов'язаності є не інша людина, а система як суцільна структура. Положення в державній ієрархії диференціює людей за ступенем відповідальності й провини, але в той же час ні на кого повністю відповідальність і вину не перекладаючи, й нікого, з іншого боку, від відповідальності та провини не звільняючи.

Конфлікт між інтенціями життя і інтенціями системи не переростає в конфлікт двох соціально протиставлених суспільних груп, і тільки поверховий погляд дозволяє – і то лише приблизно – ділити суспільство на правлячих і пригноблених. Втім, це одне з найважливіших відмінностей між посттоталітарною системою і «класичною» диктатурою, в якій цей конфлікт все-таки піддається соціальній локалізації. В посттоталітарній системі межа цього конфлікту проходить дефакто через кожну людину, бо кожен по-своєму є її жертвою і опорою.

Те, що ми розуміємо під системою, отже, не є порядком, який би

одні нав'язували іншим, швидше, це щось, що пронизує все суспільство і частиною чого це суспільство є, щось, що здається, ніби як принцип, невловимим, а насправді «вловлюється» всім суспільством, як важливий аспект його життя.

У тому, що людина створила і щодня створює замкнену на собі саму систему, за допомогою якої вона позбавляє себе своєї справжньої сутності, не є якимось незбагненим непорозумінням історії, якимось ірраціональним відхиленням або результатом прояву якоїсь сатанинської вищої волі, що з невідомих причин вирішила таким способом зжити зі світу частину людства.

Це могло статися і може відбуватися з тієї причини, що сучасне людство, очевидно, має певну схильність витворювати або тер-

піти таку систему, а також щось, що його з цією системою ріднить; щось, що паралізує будь-яку спробу його «кращого я» повстати. Людина змушена жити у брехні, однак змушена лише настільки, наскільки здатна на таке життя. Отже, не тільки система відчужує людину, а й відчужена людина одночасно підтримує цю систему як своє потворне дітище. Як принизливе відображення свого власного приниження. Як доказ свого падіння.

Історичний досвід вчить нас, що справді реальним життєвим виходом для людини є зазвичай той, в якому присутній елемент певної універсальності і який, таким чином, не є виходом, доступним лише обмеженому товариству й не поширений на інші; цей вихід, навпаки, може бути виходом для всіх, праобразом спільної долі й відтак виражати не тільки приховану відповідальність людини до самої себе, за саму себе, але й відповідальність за світ і за мир. Тому було б неправильно сприймати «паралельний поліс» і «паралельний поліс» як якусь втечу до гетто й акт ізоляції, які прийнятні виключно для тих, хто на них наважився, але непотрібні для інших, ніби це вихід, по суті, лише для однієї групи, яка ігнорує загальну ситуацію.

Таке розуміння віддалило б уже в зародку «життя в правді» від її витoku, а саме турботи про «інше» (незалежне) життя, і перетворило б його неминуче лише у трохи вишуканіший варіант «життя у брехні», внаслідок чого воно перестало б означати справжній вихід, як індивідуальний, так і груповий (таке розуміння надзвичайно б нагадало те помилкове уявлення про «дисидентів» як ексклюзивної групи, яка виходить зі свого особливого становища і веде свій особливий діалог зі владою).

«Паралельний поліс», таким чином, визначає перспективу і має сенс тільки як акт поглиблення відповідальності стосовно цілого і за ціле, як пошук прийнятних умов для поглиблення цієї відповідальності, але в жодному разі не як втеча від неї і з неї.

ЗА КИЇВСЬКИМ ЧАСОМ

Після парламентських виборів, в умовах неоголошеної війни з Росією, здавалося, що новообрана Верховна Рада за лічені дні не тільки створить коаліцію, збереться на своє перше засідання після офіційного оголошення підсумків голосування, а й негайно приступить до формування нового уряду. Бо держава без уряду – це хаос, відновлення януковичських схем розкрадання й так вже розкраденої до нуля країни, нові наступи путінського війська й найнятих ним донецько-луганських бандитів задля розширення своїх Даунбасу й Лугандону.

Однак формування коаліції, а значить і уряду, затягнулося до непристойності. За риторикою нових владоможців, що в країні перемогли демократичні сили, які дбають не про портфелі й посади, а про благо України, приховується підступ на боротьба вже нових кланів за владу.

Холодним душем для президента Порошенка стали парламентські вибори 26 жовтня. Він сподівався, що блок його імені набере щонайменше 40 відсотків голосів і з трумфом створить у парламенті конституційну більшість. Без такої перемоги його «царювання» виглядає кумедним. Адже після революції Гідності й ганебної втечі Януковича під крило Путіна Україна повернулася до парламентсько-президентської форми правління. За таких правил коаліцію й уряд формує політична сила, яка перемогла на парламентських виборах. А такою силою, попри очікування Петра Порошенка, став не блок його імені, а «Народний фронт» Арсенія Яценюка. І ось тут Порошенко виручив Янукович, тобто його напівдиктаторський виборчий закон, коли половина народних обранців йдуть до парламенту за партійними списками, а половина – мажоритарниками.

Разом з мажоритарниками у Порошенка, ясна річ, набереться більше, бо всі холуї, лакузи й підлабузники, як правило, йдуть за тим, у кого більше влади, тобто в даному разі за Порошенком. А якже демократичні принципи, клятва й присягання викинути спадок Януковича на смітник? Адже мажоритарники – це якраз і є спадок режиму Януковича, який тепер так затято використовує наш президент.

А.Яценюк, який звик діяти швидко й рішуче, не витримав нудних серіалів під назвою «Коаліціада» та «Урядіада» й заявив, що готовий поставити підпис під коаліційною угодою, запропонованою партією «Блок Петра Порошенка», та доопрацьовувати її в процесі.

«Йдеться про створення коаліції й про формування нового складу Кабінету міністрів України, щоб це не перетворилося на довготривалий серіал. Я детально вивчив проект коаліційної угоди, який з'явився на сайті «Блоку Петра Порошенка». І публічно заявляю про те, що готовий поставити підпис під остаточною редакцією цієї коаліційної угоди. Там є низка речей, які потрібно змінити, доповнити, доопрацювати. Будемо доопрацьовувати. Країні необхідно знати, що робитиме нова коаліція і в які терміни. Країна не може жити без влади», – зазначив Яценюк і закликав

У гонитві за портфелями нові владоможці забувають, хто, якою ціною й задля чого привів їх до влади

«КОАЛІЦІАДА» ТА «УРЯДІАДА»

Україна конче потребує сильної й легітимної влади, але нові владоможці ніяк не поділять портфелі

інші політичні сили припинити безкінечні переговори щодо тексту угоди.

Як відомо, ще 14 жовтня Арсеній Яценюк запропонував політичним силам, які створюють парламентську коаліцію, делегувати на посади міністрів низку конкретних кандидатур.

Так, на посаду віце-прем'єра з регіональної політики Яценюк запропонував делегувати Володимира Гройсмана; на посаду віце-прем'єра з питань АПК – Івана Мірошніченка; на посаду віце-прем'єра з гуманітарних питань – Ігоря Жданова; на посаду міністра внутрішніх справ – Арсена Авакова; на посаду міністра фінансів – Віталія Лісовенка; на посаду міністра юстиції – Павла Петренка; на посаду міністра з питань агрополітики – Леоніда Козаченка; на посаду міністра економіки – Дмитра Шимківа; на посаду міністра освіти й науки – Сергія Квіта; на посаду міністра енергетики – Андрія Коболева; на посаду міністра культури – Євгена Нищука; на посаду міністра охорони здоров'я – Василя Лазоришинця; на посаду міністра соціальної політики – Павла Розенка; на посаду міністра молоді й спорту – Дениса Силантьєва; на посаду міністра екології – Ганну Гопко; на посаду голови Держкомтелерадіо – Юрія Стеця.

Що стосується президентської квоти (посад міністра оборони та міністра закордонних справ), то Яценюк зазначив, що його політичну силу влаштовують нинішні глави цих відомств, призначені Петром Порошенком – Степан Полторак та Павло Клімкін. «Вони отримують цілковиту підтримку нашої політичної сили», – сказав він.

Однак не встиг Арсеній Петрович оприлюднити свою заяву, як з табору президента пролунав того ж дня інший голос. У «Бло-

ці Петра Порошенка» заявили, що не погоджували кадрові пропозиції Яценюка на переговорах по коаліції. Про це в коментарі журналістам сказав представник партії «Блок Петра Порошенка» Микола Томенко.

За його словами, озвучені пропозиції «треба розглядати тільки як варіант Арсенія Петровича». «Це цікаво з точки зору технологічного ходу. На жаль, поки що уряд продовжує діяти як піар-уряд. Ми вважаємо, що ми написали документ не під піар-уряд», – сказав він і додав, що робота над текстом коаліційної угоди (той самий серіал, про який мова) триває.

«Ясно, що ні з ким це не погоджено. Більше того, я вам відкрию страшну таємницю: відповідно до статті 83 Конституції, взагалі міністрів пропонує коаліція», – зауважив Томенко. За його словами, після того, як коаліція запропонує кандидатури до уряду, відбувається обговорення й голосування по кожній кандидатурі на посаду міністра.

«Я вітаю таку ініціативу як один з багатьох варіантів уряду», – заявив Томенко і зазначив, що це один з варіантів, які можуть обговорюватися.

«Але з точки зору Конституції та законодавства, звісна річ, краще було б оприлюднювати той варіант, який буде підтриманий і п'ятьма фракціями, що входять до майбутньої коаліції, я сподіваюсь, і експертами», – сказав Томенко.

У свою чергу, представник «Народного фронту» В'ячеслав Кириленко, коментуючи пропозиції прем'єра, сказав: «Я думаю, що це позиція прем'єр-міністра, і вона продиктована тим, що ми погодили на цих коаліційних перемовинах, що прем'єр-міністр вносить склад уряду і бере на себе політичну відповідальність

за діяльність такого уряду. Ця теза погоджена усіма п'ятьма партіями й ніякої потреби продовжувати цей довготривалий «серіал» немає. Україна чекає уряду».

Щодо кандидатури прем'єр-міністра Кириленко зазначив, що і президент України Петро Порошенко, і учасники переговорів не називали інших прізвищ, крім Яценюка.

«Це свого роду стимулювання процесу, щоб ми вже виходили на конкретне обговорення, в тому числі кандидатур з огляду на їхні професійні якості, здібності і прийнятність для громадськості», – сказав він. Таким чином, зауважив Кириленко, буде більш ніж достатньо часу, щоб обговорити всі запропоновані кандидатури.

Як сказав Кириленко, ці кандидатури «відображають бачення прем'єр-міністра». «А політичні сили, думаю, висловлять свою думку, чи згодні вони з цими кандидатурами, чи ні», – зазначив він.

Як бачимо, триває до болю знайоме ще з часів протистояння Ющенка й Тимошенко перетягування канату. Один каже «біле», а з протилежного табору тут же заявляють: «Ні, чорне», один каже «голений», а з протилежного табору тут же парирують: «Ні, стрижений». І так до безкінечності. Зазвичай, як вчить усіх нас українська історія, всі ці «серіали» закінчуються сварками й непримиренною ворожнечею. А тим часом приходять «януковичі» й легко забирають владу, за яку так затято билися «демократи». Але цього разу за неї віддали життя кращі сини й дочки українського народу. Й народ не допустить нових міжусобиць та інтриг, якими так славляться ветерани парламентських боїв, деякі з яких перетворили звання

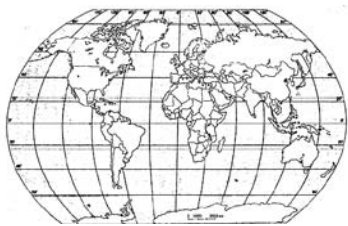
народного депутата на пожиттєву професію. З усіма пільгами й привілеями, аж до права бути похованим неодмінно на Байковому цвинтарі.

Знаю таких «депутатів» персонально. Був колись такий «народний борець» з мафією Григорій Омельченко. Він ліз у всі дірки (цікаво було б, наприклад, почути від нього, за що на очах у всієї України йому набив морду народний депутат Руслан Богдан), аби тільки країна знала, що він бореться з мафією й педофілами, віддає за щастя народу й маленьких дітей всі свої гроші, сили й енергію. Але за цим okazaмилюванням (жодної конкретної справи він до кінця так ніколи й не довів) він встиг пробити собі звання генерал-лейтенанта (?), астрономічну пенсію, повлаштувати на теплі місця своїх дітей і навіть отримати звання Героя України за те, що зрадив Юлію Тимошенко й перебіг у розпал її війни з президентом, до Віктора Ющенка, який на знак подяки нагородив чергову «тушку» з подачі знаменитої «державної діячки» епохи Ющенка Вервановни Ульянченко, нинішньої ЗАСТУПНИЦІ, головним досягненням в житті якої була робота в райкомі компартії, званням Героя. І це тільки один приклад, коли на людях депутати показують себе одними, а насправді вони зовсім інші.

Щоб цього не сталося з новообраною Верховною Радою, корисно було б час від часу запалювати під її вікнами шини. Як нагадування. Щоб швидше рухалися, швидше думали, швидше доходили згоди й найголовніше: пам'ятали, хто, якою ціною і задля чого привів їх до влади.

Тарас Гнип
Спеціально
для «Нової газети»
Фотоколаж Ніни Петруняк

МІЖНАРОДНА ПАНОРАМА

Сто тисяч пражан вийшли 17 листопада на вулиці чеської столиці з вимогою негайної відставки президента країни Мілоша Земана. Формальним приводом для маніфестації стало 25-річчя Оксамитової революції, що поклала край комуністичному ладу в Чехословаччині. Одним із символів протесту проти влади Земана стали червоні картки, які піднімали над собою маніфестанти (за аналогією з футболом, коли злісного порушника видаляють з поля, показуючи йому червону картку).

Гаслами протесту були: «Ми не хочемо бути колонією Росії» (натяк на проросійську позицію чинного президента), «Земан – це гірше, ніж Гусак» (порівняння з останнім комуністичним вождем окупованої радянськими військами Чехословаччини), «Земан! Скільки тобі платить Путін?» та ін. Проти Земана також вживались нецензурні вислови, що обігрують дану ним характеристику російської панк-групи Pussy Riot, яку президент дозволив собі у відкритому радіоефірі, вживаючи при цьому брутальні матюки.

Як тільки Земан почав свій виступ, мітингуючі засвітали та закидали його яйцями. Про це повідомляють чеські ЗМІ, ілюструючи повідомлення фото- та відеоматеріалами. Ін-

Сто тисяч мешканців Праги вийшли на вулиці на знак протесту проти промосковської політики президента Чехії Мілоша Земана

цидент відбувся під час виступу Земана в центрі Праги, на вулиці Альбертове неподалік Карлового мосту.

Демонстрації протесту відбулися в Празі через обурення чехів проросійськими та антиукраїнськими заявами Земана в

інтерв'ю російському державному телеканалу, тому настрій слухачів на Альбертове був критичним від початку. Щойно президент зійшов на подіум, з натовпу почали свистіти, було чути вигук «Ганьба!» та «Відставка!».

«Я не боюсь вас, я вас боюся 25 років тому», – відповів Земан мітингуючим.

Як відомо, 25 років тому у Празі мирне народне повстання призвело до відставки комуністичного режиму.

Окрім того, громадяни Чехії протестують проти можливого візиту президента РФ Володимира Путіна до Праги. Зокрема, вони створили в соціальній мережі Facebook групу «Ми не хочемо Путіна у Празі».

Мітинги протесту не припиняються і в сусідній Угорщині, де люди вимагають відставки ще одного друга Путіна – прем'єр-міністра країни Віктора Орбана. Угорці незадоволені поширенням корупції в країні, згортанням свободи слова та промосковською зовнішньою політикою уряду В. Орбана.

АТАКА НА СИНАГОГУ В ЄРУСАЛІМІ

Тора в крові. Чи є щось людське в людей, які рубають сокирами тих, хто молилися Богові?

Уранці 18 листопада двоє арабів, озброєні ножами, сокирами та пістолетом напали на людей, що молилися в синагозі. Це сталося в кварталі Ар Ноф на заході Єрусалиму, де мешкає багато ортодоксальних євреїв та вихідців з колишнього СРСР. У синагозі перебувало щонайменше 25 осіб. В результаті нападу четверо з них загинуло, 8 – дістали тяжкі поранення (серед них – троє американців).

За кілька хвилин після повідомлення про атаку до синагоги прибули двоє патрульних поліцейських. Почалася перестрілка. Нападників застрелили. Але постраждали й правоохоронці: один після смертельного поранення помер у шпиталі, у іншого поранення середньої тяжкості.

Терористичний напад скоїли двоє арабів – Удай та Расан Абу Джамаль, двоюрідні брати, мешканці Східного Єрусалиму. Вони були родичами одного з активістів ХАМАСу, який тривалий час просидів в ізраїльській в'язниці.

Керівник поліції Ізраїлю Йоганан Даніно заявив, що терористи напряду не були пов'язані з якоюсь екстремістською організацією. Потім з'явилася інформація, що відповідальність за організацію нападу взяв на себе Народний фронт визволення Палестини.

Прем'єр-міністр Ізраїлю Беньямін Нетаньягу заявив, що відповідь Ізраїлю на вбивство мирних євреїв буде жорсткою. Він поклав відповідальність за те, що відбулося, на керівництво руху ХАМАС та президента Палестини Махмуда Аббаса, які своїми заявами підбурювали до міжнародної ненависті, й наказав зруйнувати будинки терористів.

Держсекретар США Джон Керрі, перебуваючи в Лондоні, в зв'язку з трагедією в Єрусалимі виступив з гострою заявою. «У Єрусалимі, – сказав він, – палестинці атакували євреїв, які молилися в синагозі. Людей, які прийшли віддати шану Богові в святому місці було жорстко вбито під час акту чистого терору та безглузлого насильства. Я закликаю лідерів Палестини на всіх рівнях засудити цей злочин. Такому насильству ніде не може бути місця».

Лідер Палестини Махмуд Аббас засудив напад на синагогу. Він заявив, що «засуджує будь-які вбивства мирних громадян незалежно від того, хто за цим стоїть».

Угрупування ж ХАМАС привітало атаку. Один з його речників заявив, що теракт скоєно у відповідь на загрозу існуванню мечеті «Аль-Акса» в Єрусалимі та загибель мешканця Східного Єрусалима, якого знайшли повішеним у автобусі.

ГОНКОНГ: ЧАС БИТИ ВІКНА?

У Гонконгу після майже двох тижнів затишшя поновилися сутички між поліцією та демонстрантами, які вимагають демократичних реформ у системі управління міста.

Протистояння спалахнуло рано вранці 19 листопада, коли маленька група протестувальників вирушила до будівлі законодавчої влади Гонконга. Демонстранти били скляні двері та вікна металевими огорожами та бетонними плитами.

«Шибби були розбиті, бо уряд відмовляється нас слухати. Вибиваючи шибки вікон, ми примушуємо тих, хто ховається за ними, почути наші голоси. А якщо вони нас ігноруватимуть, то їм же буде гірше,» – пояснив журналістам мету акції один з її учасників.

У Гонконгу відновилися безлади – цього разу протестанти хочуть домогтися своїх прав з допомогою биття шибок

Поновлення сутичок демонстрантів з поліцією сталося че-

рез кілька годин після того, як судові виконавці розчистили частину наметового містечка в центрі міста. Невелика група демонстрантів увірвалася до будівлі законодавчих зборів Гонконгу, протаранивши бічні скляні двері. Поліція застосувала проти них слізогінний газ та кийки. Кілька демонстрантів і поліцейських потрапили після сутичок до шпиталів, десятки було заарештовано.

Принциповою вимогою протестувальників у Гонконгу є проведення демократичних виборів наступного голови місцевої адміністрації 2017 року.

Велика Британія повернула Гонконг Китаю 1997 року за умови дотримання принципу «одна країна – дві системи». Місто має автономію і більше громадянських свобод, ніж комуністичний материковий Китай.

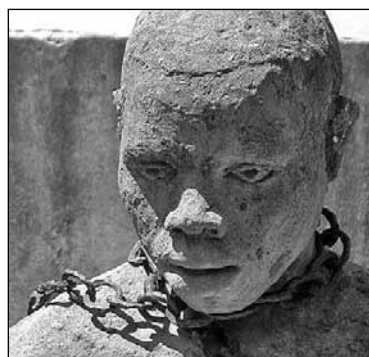
У СВІТІ 36 МІЛЬЙОНІВ... РАБІВ

36 мільйонів людей у світі або 0,5% населення Землі живуть як раби. Про це йдеться у звіті міжнародної дослідницької групи Walk Free.

Глобальний індекс рабства, який уклала група, свідчить, що найбільше рабів у Індії, а найвищий відсоток – у Мавританії. Загальна їх кількість у світі зросла на 20% порівняно з минулим роком, але причиною цього є кращі методологія підрахунку та доступ до даних.

Доповідь визначає рабів як людей, котрі є жертвами примусової праці, боргової кабали, торгівлі людьми, сексуальної експлуатації, а також примусового шлюбу. Група тлумачить рабство в сучасному розумінні цього слова, а не в традиційному – люди як чужа власність.

Країни з найбільшим відсотком рабів по відношенню до загальної кількості населення

Важко повірити, що в наш час на планеті живуть і страждають 36 мільйонів справжніх рабів

– це Мавританія, Узбекистан, Гаїті, Катар та Індія. Група Walk Free стверджує, що знайшла прояви рабства у всіх 167 країнах, які вона досліджувала. Найбільші проблеми з викорінюванням цього явища мають Африка та Азія, натомість у Європі воно набагато менш поширене.

У Індії живуть як раби понад 14 мільйонів осіб. На друго-

му місці за кількістю – Китай з більш ніж 3 мільйонами, далі йдуть Пакистан та Узбекистан. Росія посідає в цьому рейтингу п'яте місце. Країна, як сказано в доповіді, використовує працю підневільних робітників-мігрантів у будівництві та сільському господарстві. Україна – на 40-му місці за кількістю рабів: за даними організації, їх у країні близько 112 600 осіб.

Автори доповіді закликають до значно ширшої міжнародної співпраці в боротьбі з цим ганебним явищем. Вони прагнуть, щоб уряди посилили покарання за торгівлю людьми й переконували бізнес всіляко боротися з використанням рабської праці.

**За матеріалами зарубіжної преси підготував
Хома Мусієнко
Фото Reuters**

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Про співрозмовницю:

Надворі дощ, а вона приходить на зустріч без парасолі. Каже, що не має такої звички – ходити з парасолькою. На її передпліччі татування – маленьке серце і напис «Greater Love». На плечах – українська хустка, а на шиї – ланцюжок з українським тризубом і контуром нашої держави. Знайомтеся, українська американка Брія Блессінг.

Відверто кажучи, коли ми вперше побачили її в ефірі шоу «Голос країни», коли спілкувалися про неї з львівськими джазменами, коли вивідували плітки у знайомих журналістів, склалося враження, що Брія – донька представників української діаспори. «Ні, – каже вона. – Я 100-відсоткова американка, жодної краплі української крові в мені не тече».

Брія народилася на Цукровій землі. Так перекладається назва містечка Sugar Land у Техасі, де її батько Марк працював комп'ютерником. Він, до речі, професійний саксофоніст і навіть грав у рок-гурті. Наприкінці 92-го, відчувши особливе покликання, родина вирішує летіти з місіонерською місією до України. Приземлилися в Луганську, де провели 4 місяці. Далі попрямували до Львова, де відкрили євангельську церкву і, незважаючи на те, що місію планували на 1-2 роки, живуть тут і досі.

– Бріє, ти – донька пастора та зірка популярного талант-шоу. Очевидно, що коло твого спілкування складається з дуже різних людей... Античний філософ Діоген свого часу зі свічкою вийшов на сонячну площу і намагався знайти Людину. Не знайшов. А де, на твою думку, Людина? У чому вона проявляється?

– Я б не хотіла вважатися таким уже експертом з «людськості», тому не буду нікого оцінювати. Просто поділюся думками.

Ми зі сім'єю мешкаємо в Україні вже двадцять років. За цей час познайомилися з дуже великою кількістю українців і українок. Серед них є багато таких, хто з тих чи інших причин найбільше хоче одного – втекти з України. Вони постійно шукають чогось, на їхню думку, кращого, більшого, красивішого.

Мені здається, що Людина є там, де вона вдячна за те, що має тут і тепер. Людина – це той, хто знаючи, що «всюди добре, де нас нема», намагається зробити добре, краще тут, у своєму домі, в своєму місті, у своїй країні. Мені здається, українці часто забувають, що мали б бути вдячними за те, що народилися й живуть в такій прекрасній державі.

– Наскільки ми знаємо, у тебе американський паспорт. Та і, відверто кажучи, ми були здивовані, коли дізналися, що в тебе немає українського коріння. А як ти себе відчуваєш – українкою чи американкою?

– (Без паузи) Українкою! Це перетворення почалося десь 3-4

роки тому. До того, особливо, коли я була підлітком, я була такою собі «категоричною» американкою, намагалася довести усім, що американське – найкраще. Не можу пояснити, чому в мені відбуваються такі зміни. Для мене це дуже дивна ситуація. Боюся образити своїх американських рідних і близьких, але нічого не можу вдіяти.

...Нещодавно з подругою спілкувалися про патріотизм і націоналізм. Дійшли висновку, що межа між цими двома поняттями дуже тонка. Не можна доводити патріотизм до того рівня, коли одну культуру починають вважати кращою за іншу. Усі культури – прекрасні.

Однак сьогодні я розумію, що Україна потребує мене більше, ніж Америка. І так само я потребую України. Звичайно, я дуже люблю свої Штати і завжди любитиму. Була там минулого року, ми сім місяців записували пісні до мого альбому. І там я вперше зрозуміла, що вже не можу без України, не можу навіть кілька місяців.

– Ти ж приїхала сюди у підлітковому віці – 13 років. Що тебе найбільше здивувало? Від чого ти втекла, вилітаючи з Техасу до Луганська?

– Часто кажуть, що іноземці бувають шоковані тим, якою їх зустрічає Україна. Скажу: навпаки, мені здається, що наш переїзд зі Штатів сюди врятував мені життя.

Брія Блессінг – українка, в жилах якої не тече жодної краплі української крові

БРІЯ БЛЕССІНГ – БЛАГОСЛОВЕННЯ УКРАЇНОЮ

Брія Блессінг під час виступу на конкурсі «Голос країни»

Мій підлітковий вік був жакливим – не знала, хто я є, спілкувалася з дуже сумнівними компаніями, бунтувала проти батьків. Ті шляхи, якими я намагалася знайти себе, були дуже неправильними.

Мені хотілося уваги і прихильності, так би мовити, «нечемних дітей». Тоді я дуже віддалилася від своїх батьків. Переконана, що якби ми не переїхали до України, моя життєва історія була б зовсім

іншою – можливо, я б навіть дуже рано померла. Усе через те, що я намагалася завоювати увагу своїх однолітків у будь-який спосіб, я була готова на все.

– Невже тут, у нас, усе так кардинально відрізняється?

– Не знаю, мабуть, не мені судити. Але коли в 13-річному віці опинилася тут, то зіткнулася із зовсім іншою культурою. Особливо це стосується стосунків між батьками й дітьми. Пригадую, дуже дивувалася наскільки тутешні хлопчики і дівчатка поважають своїх тата і маму, часом навіть на «ви» звертаються. В Америці такого й близько не було.

...Звичайно, було трішки самотньо. Не знала мови, не мала друзів. Через це почала більше цікавитися Богом, почала читати Біблію. Так Господь привів мене до віри, без якої людина не може називатися людиною.

– Може, твій тато усе це навмисно придумав, аби відвернути тебе від поганих компаній і тримати ближче до себе і своєї життєвої позиції?

– Ні! Батьки погодилися на те, щоб я лишалася у США. Я дуже благала їх не везти мене до України, не примушувати, мені хотілося лишитися там, зі своїми друзями. І вони лише сказали: «Спробуй піти на цей поклик Бога. Ти нічого не втрачаєш – будь-коли можеш повернутися». І нині, коли минув час, я можу

сказати, що в Україні я народилася заново. І не тільки тому, що стала глибоко віруючою людиною. Я стала інакше дивитися на людей, інакше оцінювати сенс свого життя, інакше ставитися до місії людини на землі.

– Щойно, коли ми зустрілися біля університету імені Івана Франка, ти сказала, що мріяла в Америці вчитися, але в родині не вистачило грошей. А школу ти закінчила?

– Ні, не закінчила, на жаль.

– А де ж ти так чудово вивчила українську мову?

– Просто я дуже полюбила Україну, у мене з'явилися друзі і з ними треба було якось спілкуватися. Так і вивчила мову.

Пригадую, як ми на базарі у Львові вивчали цифри українською (усміхається). Ішли туди із зошитом і ручкою, підходили до бабусь, тицяли пальцем, наприклад, на моркву і запитально дивилися. Бабусі теж відповідали нам і жестами, і словами – ми усе ретельно записували, а вдома визубрювали.

– Ти спершу опинилася в Луганську, а потім уже – у Львові. Очевидно, ти знайома і з тамтешнім, і з тутешнім способом думання, якщо так можна сказати. Дуже часто стверджують, що східні й західні українці – це дві різні нації. Чи ти погоджуєшся з таким твердженням?

– Перш за все, хочу сказати, що люди на всій планеті дуже подібні. Таким створив рід людський Господь. Між ними немає ніякої різниці. Усі ми вміємо мріяти, усміхатися, радіти, сумувати, вірити. Звичайно, кожен має свої особливості, свої відмінності, але це, скоріше, мало б збагачувати, а не розділяти.

Але з іншого боку... Знаєте, коли ми прилетіли сюди, Україна стала моїм першим закордоном, раніше за межі США я не потрапляла. І не можу сказати, що протягом тих чотирьох місяців, що ми мешкали в Луганську, я бачила всю Східну Україну і знаю її. На жаль. Це дуже-дуже прикро. Що таке Україна, я по-справжньому почала розуміти вже у Львові.

Водночас хочу наголосити, що люди на Сході, в Луганську – дуже добрі, дуже привітні. Нас, як іноземців, зустріли відкрито, з чистим серцем і душею, прагнули спілкуватися. В мене дуже теплі й приємні спогади з того часу. Просто ми там навіть не чули української мови, навіть не знали, що така існує, там все по-російськи.

Друзі зі Штатів, дуже довго, телефонуючи до нас, запитували: «Ну, як там ви у Росії?» Мене це дуже дратувало. І сьогодні я радію, що про Україну дізналися, що цю державу сприймають як спільноту вільних, європейських людей. Думаю, ті складні й болючі процеси, які ми переживаємо, особливо війна, змінять українців на краще.

– А ти вважаєш себе успішною? Що для тебе успіх?

– Про успіх, якщо чесно, дуже мало думаю. Це ніколи не було для мене метою в житті.

– Але ж... У Львові ти співаєш з кращими музикантами, на «Голосі країни» працювала в команді Святослава Вакарчука. Ми самі бачили, як тобі аплодували стоячи...

– Не можу сказати, чесно. Сама не розумію, що таке успіх. Для кожної людини, на мою думку, він виглядає зовсім по-іншому. Для багатьох «успіх» автоматично означає «гроші». У такому випадку – ні, я зовсім не успішна людина. Гроші для мене нічого не значать, навпаки, я вважаю багатих і супербагатих людей глибоко нещасними. Пам'ятаєте євангельське «Важко багатому увійти в Царство Небесне...» Мені природніше називати себе благословенною людиною.

– Blessing і перекладається як «благословення». А що для тебе означає бути благословенною?

– Не знаю чи бути успішною – це те саме, що бути благословенною. Але розумію, що Господь мені стільки всього подарував, дав мені стільки такого, за що я не змагалася. Коли я знаю, що мої батьки пишались мною, то це, напевно, і є успіх. І це не через те, що мене показують по телебаченню, що я знайома з Вакарчуком... Вони пишались мною, бо я живу так, як вони вчили, як вчить кожного з нас Слово Боже. А щодо благословення, то я, напевно, благословенна Богом Україною.

– Чи не заважає тобі така «надмірна» релігійність жити в сучасному українському суспільстві? На тебе не дивляться, як на фанатичку?

– Та, напевно, дивляться, я не знаю (сміється). Можу сказати, що коли ми тільки приїхали до Львова, до нас найбільш відкритими були ті люди, які взагалі не вірили в Бога. Натомість досі часто трапляється так, що, коли людина вірить трохи інакше за тебе, починається

«будівництво мурів». Саме тому найкривавішими в історії людства були саме релігійні війни. Бо релігії – це те, що вигадали люди, Бог же всім нам дав великий дар – Біблію. Там про все написано – й про сенс життя, і про успіх, і про правильний шлях до спасіння.

таються жертви, знають щось про торгівлю людьми. Це професіонали. А звичайні, пересічні люди, ті, хто їде на заробітки, майже нічого не чули. Взятася саме за цей напрям – наша громадська організація «Lviv Abolitionists» працює з простими людьми.

– Ти вже кілька разів використала словосполучення «відчула покликання». Як ти пояснюєш це відчуття? Бо ж усі ми продумуємо своє життя, аналізуємо різні ситуації, намагаємося знайти себе. Як це – відчуття покликання?

– Важливими темами для українських ЗМІ є сьогодні ініціатива і відповідальність. Твоя громадська організація і боротьба проти торгівлі людьми загалом – чудовий приклад й ініціативи, й відповідальності. Як поясниш, чому це важливо?

– Я вже не маленька дитина. Тепер я розумію, що якщо є праця, яку ти можеш зробити, то ти мусиш її робити. Ніхто інший її замість тебе не зробить. Ти мусиш діяти там, де бачиш свою користь.

– Але ж твою сестру не продали в рабство. Ти особисто не стикалася з цією проблемою. Чому тоді взялася за таке?

– Усе, що я роблю, засновується на тому, у що я вірю. Тож моя громадянська активність – це те, чому мене вчили. Мене вчили любити ближнього, незалежно від того, ким і яким він є. Тому інші люди, навіть, коли вони не близькі, незнайомі – теж мої рідні. Їх теж треба любити.

Мені здається, що 36 мільйонів людей, які уявлені і страждають, не можуть залишати байдужим нікого. Так, звичайно, я одна не можу допомогти усім – і жертвам торгівлі людьми, і бездомним, і особам з особливими потребами. Але «everybody can do something»! Я маю відповідальність за інших людей, бо я живу на цьому світі.

Активістки організації «Lviv Abolitionists», створену Брією Блессінг

От мені зараз пригадалася історія. Одного разу до нас в гості приїхала команда добровольців зі Штатів, вони хотіли чимось допомогти, підготували програму для дітей, ми прийшли на площу Ринок, співали якісь пісні, бавилися. Моя менша сестричка виступала тоді в костюмі блазня. Наче нічого поганого, але якась старша пані-лльвів'янка підбігла до неї і з якимись злими словами про сектантство вдарила її торбою! Її можна зрозуміти – у людей часто є страх перед невідомим, перед незвичним. Он Путін цілий народ зазомбував, каже, що українці – це фашисти. І мільйони йому вірять.

Усяке трапляється. Але загалом моя віра не заважає мені жити, навпаки, дуже допомагає. Без віри людина робиться сліпою, глухою, не відчуває ані запахів, ані смаків.

– Окрім співу, ти активно займаєшся громадською діяльністю. Знаємо, що борешся з торгівлею людьми. Як усе почалося?

– У моєму житті був період, коли я вирішила припинити співати. В мене нічого не виходило у сенсі кар'єри, мені набридло постійно шукати якісь шляхи і я подумала: «Досить, я більше не хочу цієї мрії». Саме в той час я була в США, де й почула про торгівлю людьми. Не повірите, але мене це дуже сильно вразило. Я була переконана, що рабство минуло вже дуже давно, що це давня й ганебна історія людства. Виявилось, що насправді сьогодні рабів у світі – 36 мільйонів. Це більше, ніж за всю попередню історію людства! Мені не хотілося вірити, що в наш час, в XXI столітті, одні люди можуть поневолювати інших.

Почала спілкуватися з активістами однієї організації, яка бореться з торгівлею людьми в Америці. Потім відчула покликання повернутися в Україну. Це було десь 4-5 років тому, коли дуже мало українців знали про цю проблему. Зрозуміла, що можу тут щось зробити. Виявилось, лише адвокати, правозахисники, тобто ті, до кого звер-

Брія Блессінг вважає своєю місією на землі боротися з усіма проявами рабства

Є такий вислів: «Nobody can do everything. But everyone can do something». «Ніхто не може зробити все, але кожен може щось зробити». І ми створили організацію, де кожен може щось зробити, якось долучитися до розв'язання проблеми сучасного рабства. Починалося все дуже повільно, нас було троє – я, моя сестра і наша знайома. Ми збиралися раз на тиждень і вигадували, як можемо діяти. Вирішили, що аби проблему вирішувати, люди мусять про неї перш за все знати. Тому почали інформувати, навчати українців про те, що торгівля людьми – це біда не лише далекої Індії, що українцями й українками також дуже успішно торгують.

Після «Голосу країни» моє життя сильно змінилося. Тепер я не можу приділяти своїй громадській роботі стільки часу, як колись. Але все добре – в організації тепер багато щирих, відданих справі людей. Нещодавно, наприклад, ми організували інформаційну акцію «Кольоровий пробіг», працюємо далі.

Бог мене покликав. Але на мене часто дивляться, як на якусь дурненьку, коли я так пояснюю свою місію. Мовляв, що, прийшов і покликав? Тому я й кажу, що відчула покликання. У Святому Письмі є слова Ісуса: «Мої вівічі почують мій голос». І це дуже перекується з нашим повсякденням. Той, хто чує голос Христа, стає частиною його стада і стоїть дуже близько до свого Пастиря.

Ну, наприклад, коли ти знайомишся з новою людиною, то перший час не впізнаєш її голосу по телефону. Але потім звикаєш, знаєш інтонації, особливості. І коли вона до тебе телефонує з невідомого номера, знаєш – це той-то і той-то. Так само і з Богом – чим більше ти з Ним спілкуєшся, тим легше впізнаєш Його голос, краще розумієш, як це звучить...

Це важко пояснити, описати. Це треба відчувати. Я ж не можу вам описати голос своєї мами. Ти мусиш сам з нею поспілкуватися, щоб впізнавати його.

– Чого, на твою думку, не вистачає українцям?

– Я б не хотіла говорити лише про українців. Скажу про всіх. Мені здається, що нам не вистачає розуміння того, що всі ми – люди. І в усіх у нас один Творець, який дав нам закон життя, який ми так часто порушуємо. Від цього – і всі біди на землі.

Порада для ваших читачів. Будьте вдячними за все, що маєте. Не думайте, що «десь там» чи «у когось іншого» краще. Хочу, щоб усі українці були задоволеними тим, де і як живуть. Нині Україні важко, на нас суне путінська завойовницька армада. Але це Господь випробовує українців на злам. Якщо витримаємо цей іспит і не зламаємося, будемо найщасливішим народом на землі.

**Інтерв'ю провели
Мар'яна Сливка та
Богдан Герасим'юк**

В УКРАЇНІ

ДЕНЬ ГІДНОСТІ І СВОБОДИ

У День гідності і свободи 21 листопада у Києві (відповідний указ про встановлення такого дня підписав 13 листопада Президент України Петро Порошенко) пройде марш представників Самооборони Майдану і відбудеться Народне віче. Про це повідомив міністр культури України Євген Нищук. «Нині дуже важливо, щоб українське суспільство зустрілося у той момент, коли все починалося», – заявив він.

За його словами, заходи в пам'ять про Майдан розпочнуться з церемонії запалювання лампадок і покладання квітів на вулиці Інститутській до пам'ятного хреста Героям Небесної Сотні. На майдані Незалежності працюватиме фотогалерея минулорічних подій, героїв АТО і оновлена виставка Національної гвардії України.

Паралельно в Українському домі відбуватимуться заходи, організовані громадськими активістами: читання, презентації фільмів, фотовиставки, презентації книжок.

Удень 21 листопада на Майдані також завершуватиметься пробіг Варшава – Київ «Бігом до Майдану», а ввечері на головній площі країни відбудеться народне віче й творча програма «Пісні свободи».

Нищук зауважив, що творчий вечір, який відбудеться на майдані Незалежності, не є розважальним заходом, бо «це ті пісні, з якими хлопці йшли на смерть».

НА ДОНБАСІ ПОЧАЛИСЯ ГОЛОДНІ БУНТИ І НЕ ВИХОДЯТЬ ГАЗЕТИ

На окупованих територіях Донбасу почалися справжні голодні бунти. Так, в місті Торез Донецької області жінки перекрили вулицю, вимагаючи у «ДНР» соціальних виплат, а в Горлівці пенсіонери вишикувалися у величезну чергу за талонами на отримання «пенсії ДНР». Обурюються й мешканці в Луганській області.

Окрім того, лідери самопроголошених «ДНР» та «ЛНР» висувають до журналістських колективів вимогу писати про бойовиків лише позитив, припинити критикувати дії

«республік» та їхніх лідерів, не висловлювати підтримки українській владі. «ДНР», «ЛНР» і свобода слова – поняття несумісні. Тому переважна більшість місцевих друкованих видань на територіях, які контролюються бойовиками, призупинила роботу і жодних газет, окрім бойових листків сепаратистів, в окупованих районах Донбасу не виходить

РНБО: ПІДПИСАННЯ НОВИХ УГОД СТОСОВНО СИТУАЦІЇ НА ДОНБАСІ НЕ МАЄ СЕНСУ

Поки не будуть виконані мінські домовленості, Україна не планує підписувати будь-яких документів щодо врегулювання ситуації на Сході України. Про це заявив речник інформцентру РНБО Андрій Лисенко. За його словами, основою для врегулювання ситуації на Донбасі є мінські документи.

«Протокол, який було підписано в Мінську 5 вересня, і меморандум, підписаний 19 вересня, є основою для врегулювання конфлікту на Донбасі. Поки вони не будуть виконані, збиратися й підписувати нові документи не має сенсу», – сказав він.

Лисенко підкреслив, що українська сторона готова виконувати мінські домовленості і чекає їхнього виконання від іншої сторони, яка їх постійно порушує. «Москва ще з часів Леніна й Сталіна, так само як і її нинішні бойовики на Донбасі, до будь-яких документів ставляться як до пустопорожньої формальності, яка не варта навіть того паперу, на якому їх було надруковано», – зазначив він і навів кричущий факт: за час припинення вогню згідно з мінськими домовленостями російські військові та підконтрольні їм бойовики більше трьох тисяч разів обстріляли українські позиції.

УКРАЇНА СКОРОТИЛА СПОЖИВАННЯ ГАЗУ НА 27 ВІДСОТКІВ

Україна скоротила в жовтні споживання газу на 27% у порівнянні з аналогічним періодом минулого року. Про це йдеться у повідомленні Державної служби статистики.

Згідно з даними Держстату, за цей період споживання вугілля скоротилося на 34,5%.

У жовтні Кабінет міністрів затвердив план заходів щодо скорочення споживання газу до 2017 року. План визначає короткострокові й середньострокові заходи щодо скорочення споживання газу підприємствами теплопостачання, промисловими споживачами, бюджетними установами та

населенням. Цьогоріч споживання газу очікують на рівні 25 мільярдів кубів.

30 жовтня Росія й Україна за посередництва Євросоюзу домовилися про відновлення поставок російського газу Україні в зимовий період, а також узгодили їхні умови до березня 2015 року включно. Згідно з домовленостями, «Нафтогаз» заплатить сумарно 3 мільярди 100 мільйонів доларів, щоб розрахуватися за 11,5 мільярдів кубометрів газу, поставленого «Газпромом» у листопаді-грудні минулого року і квітні-червні нинішнього, з розрахунку 268,5 доларів за тисячу кубометрів. Саме та такий ціні налягала Україна.

НАСТАВ ЧАС ВІДПЛАТИ

Прокуратурою Харківської області двом працівникам Качанівської виправної колонії № 54 оголошено про підозру в застосуванні сили до голови партії «Батьківщина» Юлії Тимошенко, яку режим В.Януковича незаконно кинув до в'язниці як свого головного політичного супротивника, мотивуючи судилище з кричущими порушеннями засад юриспруденції й вирок (7 років тюрми) тим, що вона буцімто підписала з Росією невідгідні для України газові контракти.

Заступники начальника колонії, які били Ю.Тимошенко, підозрюються у вчиненні кримінального злочину за частиною 2 статті 365 Кримінального кодексу України (перевищення влади або службових повноважень працівником правоохоронного органу).

«Зазначені особи ввечері 20 квітня 2012 року за відсутності медичних показань для екстреної шпиталізації, а також передбаченого статтею 117 Кримінально-виконавчого кодексу України примусового транспортування до лікувального закладу, незаконно та протиправно застосували до засудженої Юлії Тимошенко фізичне насильство», – йдеться у повідомленні. Згідно з результатами медичної експертизи, зазначають у прокуратурі, своїми протиправними діями підозрювані завдали Юлії Тимошенко тілесні ушкодження. Тепер за це свавілля їй жорстокість доведеться відповісти. Дані про побиття Ю.Тимошенко, підкріплені фотографіями, оприлюднила тодішній уповноважений

Верховної Ради з прав людини (омбудсмен) Ніна Карпачова, пообов'язавшись помстити з боку тодішньої влади.

ЧИ СЯДУТЬ НА ЛАВУ ПІДСУДНИХ ТІ, ХТО ЗБИВ МАЛАЙЗІЙСЬКИЙ ЛІТАК?

Рада Євросоюзу із закордонних справ наголошує, що винні в аварії малайзійського «Боїнга» на Сході України мають постати перед судом. «Рада наголошує: безпосередньо або опосередковано відповідальні за аварію рейсу МН17 постануть перед правосуддям», – йдеться в тексті заяви Ради ЄС.

16 листопада в Донецькій області міжнародні експерти з Нідерландів спільно зі спостерігачами з ОБСЄ збирали уламки малайзійського літака «Боїнг-777».

Рада вітає надання доступу до місця аварії МН17 за посередництва ОБСЄ, що дало можливість перевезти останки жертв і особисті речі, а також виявити раніше невідомі уламки.

Міністри ЄС знову закликали всіх, залучених до процесу, гарантувати повний, необмежений і безпечний доступ до місця трагедії, щоб забезпечити завершення об'єктивного розслідування.

Літак «Малайзійських авіаліній» «Боїнг-777» рейсу МН17 було збито над Донбасом 17 липня пропутінськими терористами з російського ЗРК «Бук». Загинули всі 298 осіб, які летіли в ньому. Найбільше серед них було громадян Нідерландів.

Сепаратисти угруповання «ДНР» спершу заявляли про збиття літака помилкою. Що вони вистрілили в нього ракетою класу «земля-повітря», хибно вважаючи, що це українське військове транспортне повітряне судно. Потім за інструкціями з Москви бойовики почали все це заперечувати й видаляли свої попередні свідчення в соціальних мережах.

П. ПОРОШЕНКО ПРОПОНУЄ ОБГОВОРТИ ЕНЕРГЕТИЧНУ БЕЗПЕКУ В ЄВРОПІ

Український президент Петро Порошенко пропонує створити робочу групу між Україною, Угорщиною та Словаччиною для обговорення питань енергетичної без

пеки в Європі. Про це він заявив 17 листопада під час телефонної розмови з прем'єр-міністром Угорщини Віктором Орбаном.

25 вересня о 7-й годині вечора за київським часом угорський газовий оператор FGSZ без попередження перекрив реверс газу в Україну, пославшись на технічні причини. «Постачання газу газопроводом «Дружба» в напрямку України припинено на невизначений термін», – йшлося тоді в заяві угорської газової компанії. Перекривання поставок пояснили підвищенням запиту користувачів системи станом на 26 вересня, хоч фактично це було зроблено за наполяганням Москви, яка пригрозила зменшити обсяги поставок газу в Угорщину, якщо Будапешт ділитиметься ним з Україною. Пізніше прем'єр Угорщини заявив, що його країна з 1 січня 2015 року разом зі Словаччиною зможуть постачати Україні «не лише російський газ».

Тим часом, 17 листопада в Будапешті почалися масові протести. Демонстрація біля будівлі парламенту спричинена відмовою В.Орбана відсторонити від займаної посади керівника податкової та митної адміністрації Угорщини Ілдіко Віда. Ще однією вимогою демонстрантів є зміщення глави податкового управління країни.

НЕСКОРЕНІ В 33-МУ – НЕПЕРЕМОЖНІ СЬОГОДНІ

Вперше за п'ять років влада і громадськість разом готують пам'ятні заходи із вшанування мільйонів жертв Голодомору-геноциду 1932-1933 років в Україні.

Про це 17 листопада на пресконференції в будинку уряду повідомили учасники спільного з громадськістю організаційного комітету. Національні пам'ятні заходи 22 листопада 2014 року відбудуться під гаслом «Голодом вбивали нашу свободу. Нескорені в 33-му – непереможні сьогодні!».

Українці згадуватимуть зокрема тих, хто чинив спротив сталінському геноциду.

«У 1930-1932 роках на території України відбулося понад 5 тисяч повстань та виступів – це більше, ніж в будь-якій іншій республіці СРСР. У волелюбного та здатного до спротиву українського народу забирали останній хліб, щоб голодом вбити нашу свободу», – сказала на пресконференції історик Олеся Стасюк.

Організаційний комітет закликав керівників електронних ЗМІ відмовитися від розважального контенту на телебаченні та радіо в День пам'яті жертв Голодомору 22 листопада.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

АМЕРИКА І СВІТ

Катерина Кіндрась,
власний кореспондент
«Нової газети» в Америці

У австралійському Брісбені, який зустрів гостей неймовірною спекотістю, протягом 15-16 листопада відбувся самміт «великої двадцятки» – зустріч глав держав і урядів 20 найрозвинутіших країн світу, який обійшовся країні кенгуру й коал в 500 мільйонів доларів.

Головними в підсумковій заяві G-20, оприлюдненій в неділю, 16 листопада, були обіцянки підвищити зростання світової економіки більш ніж на 2% протягом наступних чотирьох років (це має дати світовій економіці близько двох трильйонів доларів) й зробити, нарешті, рішучі кроки на шляху боротьби зі зміною клімату на нашій планеті, тобто припинити забруднення атмосфери Землі.

На цьогорічному самміті було багато проблем для обговорення – загроза з боку «Ісламської держави Іраку й Леванту», протистояння на Близькому Сході, епідемія Еболи, а також конфлікт між Росією та Україною. Однак присутність на самміті ініціатора й натхненника цього конфлікту Володимира Путіна висунули на перший план саме українське питання. Воно фактично домінувало в Брісбені.

Президент США Барак Обама у своєму виступі зазначив, що останнім часом мав кілька розмов з президентом Росії. За словами американського президента, його позиція в приватній розмові з Путіним щодо кризи в Україні була такою ж, яку він відстоює публічно.

«У Росії є можливість обрати інший шлях, щоб розв'язати проблему України таким чином, коли вона поважає суверенітет України згідно з міжнародним правом. Саме цьому ми віддаємо перевагу. Якщо буде саме так, тоді я буду першим, хто запропонує скасувати санкції, які мають руйнівний вплив на російську економіку», – сказав президент США.

Крім того, він зазначив, що якщо Володимир Путін продовжуватиме йти обраним шляхом, а саме: порушувати норми міжнародного права, таємно вводити свої війська в Україну й брехати світові, що їх там немає, забезпечувати сепаратистів в Україні важким озброєнням, порушувати мінські угоди, на які він погодився, то в такому разі міжнародна ізоляція Росії триватиме.

«Під час моїх зустрічей з європейськими лідерами вони підтвердили свою точку зору, що нині Росія не дотримується угоди, яку Володимир Путін підписав, або на яку погодився, і наслідком є те, що ми збираємося продовжувати підтримувати економічну ізоляцію, зберігаючи при цьому можливість для дипломатичного вирішення», – підкреслив Барак Обама.

Він також заявив, що США разом з партнерами «зберігають можливості й постійно вивчають додаткові механізми, щоб у разі необхідності посилити тиск на Росію». Сполучені Штати, як єдина в світі наддержава, відіграють провідну роль у протистоянні російській агресії в Україні, а також у вирішенні інших глобальних проблем, заявив Барак Обама. «Ми відіграємо провідну роль у боротьбі проти Еболи в Західній Африці і в протистоянні агресії Росії проти України. Ця агресія є загрозою всьому світу, як продемонструвала жаклива трагедія зі збитим над Східною Україною рейсом МН17», – сказав Обама.

Лідерів, Путін залишив самміт на день раніше його закінчення, пояснивши це тим, що йому далеко летіти і він хоче виспатися. Єдиною приємною згадкою для кремлівського карлика про Брісбен буде спілкування з... коалами. Австралійський прем'єр, як господар самміту, подбав, аби його учасники мали змогу потримати на руках цих чарівних сумчатих ведмедиків.

Люди, які добре знають Володимира Путіна, в один голос стверджують, що в президентській праці його посправжньому надихає тільки одне – зовнішня політика. Путін терпіти не може займатися проблемами сільського господарства й машинобудування, майже не цікавиться соціальною сферою, газо- й нафтою в його уявленні – це лишень інструмент зовнішньополітичної гри, і навіть Олімпіада – це не спортивне змагання, а витрина досягнень, розрахована на іноземців.

Співвітчизники для нього тупі й нецікаві, опозиція давно роздушена, олігархи змагаються в демонстрації лояльності до

Самміт «великої двадцятки» в Брісбені запам'ятовується не тільки ганебною втечею Путіна, а й коалачою дипломатією

КРИЖАНИЙ ДУШ ДЛЯ ПУТІНА В СПЕКОТНІЙ АВСТРАЛІЇ

Але нерішучий і боягузливий Обама не був героєм брісбенського самміту. Ним виявився канадський прем'єр-міністр Стивен Гарпер. Вітаючись з Путіним, він сказав йому такі слова: «Я змушений вам згідно з протоколом потиснути руку, але я хочу вам також сказати: «Забірайтеся геть з України».

Саме ці слова, а не обіцянка австралійського прем'єра Тоні Еббота зробити Путіну «shirtfront» (в популярному в Австралії регбі це означає вдарили противника з силою в груди) задали тон самміту. Здавалося, що лідери «великої двадцятки» спеціально приїхали до Брісбена, аби продемонструвати Путіну, як вони його зневажають. Навіть під час сніданків жодний з лідерів не сідав за стіл, де жував Путін. Це було сильніше за будь-які слова й будь-які «shirtfront». Путіну дали відчуття, що він та підконтрольна йому Росія перебуває нині в повній міжнародній ізоляції. Більше того, Захід своїми санкціями, якщо кремлівський диктатор не схаменеться, так дотисне Росію, що вона знову, як за часів СРСР, мріятиме наїстися ковбаси, зробленої з крохмалю й туалетного паперу з невеличким додаванням м'яса, й купити бодай якісь імпортовані ганчірки. Про добробут, поїздки на Канади й західні іномарки доведеться забути, доки путінські бандити «наводять порядок» на Донбасі.

Не витримавши такої ізоляції й такої зневаги світових

нього, на ключових посадах працюють віддані друзі й перелякані холуї, які стали мутантами-васалами у феодальному сенсі цього слова. В його системі координат імператору не за чином серйозно розмовляти з поміщиками про надії, з різночинцями – про школи й лікарні, з купцями – про прибутки й збитки. Тобто, для телекартинки інколи можна пройтися з думками про Росію на обличчі пшеничним полем або покрити в руках залізяку неясного призначення, відвідавши на радість рабів який-небудь заводик. Але вникати в проблеми комбайнерів чи інженерів – не царська це турбота.

От рухати арміями, перекроювати мапу, сварити Обаму з Меркель, показувати «кузькіну мат» усьому Заходу, поплескуючи по плечу мовчазного китайця з дивним іменем Сі – це зовсім інша справа. Тут тобі і слід в історії, і світовий вплив, і поштовий страх сильних цього світу, і навіть англійська королева на твою честь бали-прийняття організовує. Хоч після Магатми Ганді Путіну, за його ж визнанням, «й поговорити ні з ким», королі і президенти тільки й залишилися для цієї ролі.

Надокучливі західні журналісти, не припиняючи сходити отрутою, все-таки змушені визнати: Путін – найвпливовіший, найрозумніший і найрішучіший.

Стараннями президентського почту, російських та іноземних журналістів, політиків, дипломатів і експертів ця кар-

тина світу не просто міцно засіла в голові Путіна. Вона стала частиною його самого – його ідентичності й самосприйняття. По-перше, по-друге, по-третє, по-десяте, Путін для самого себе – видатний завнішньополітичний діяч, котрий усіх переграє. І тут стався Брісбен.

Господарю Кремля було б зрозуміло, якби його ляли, сперечалися з ним, злостилися на нього й ковтали повітря в безсилій злості. Він би, мабуть, посміхнувся, як звичайно, й пожартував би про відмінності бабусі від дідуса. Але його просто виштовхнули з «пісочниці». Поставили в кут – в буквальному сенсі – й не помічали. «Гроза світових лідерів», «ревізор англосаксонського світопорядку», «сильний лідер», той, хто «всіх переграє» – чез. В якомусь сенсі учасники G-20 убили Путіна, відмовили в самому його існуванні, витягнули з нього самоідентичність – без наркозу і в доволі цинічній формі. Причому зробили це дуже просто – ігноруючи його присутність, тому що втомилися від цього недобитого на початку 90-х гебешника, він всім обрид.

Будь-якій людині, яка вважає себе не позбавленою талантів в якійсь сфері діяльності, було б украй неприємно усвідомити, що за загальним консенсусом він – повний нуль. Якщо ж людина вважала себе найвеличнішою в світі, то удар мав бути нокаутуючим.

Ясна річ, фізично він живий і, мабуть, здоровий, але психологічно, емоційно – якщо не знищений після Брісбена, то зламаний, це точно. Раптове бажання «виспатися» – це гостра необхідність втекти від світу, де він перестав існувати, повернутися туди, де він все ще всесильний, могутній, той, якого панічно бояться. Однак тікати тепер особливо нікуди. В Росії Путіна чекають обридлі «рила» холуїв і васалів, котрі, ясна річ, зробили для себе висновки з його публічної ганьби і втечі з Брісбена. Їхня вовча відданість, яка дала тріщину після санкцій, тепер під великим знаком запитання. Вони тепер чекатимуть нагоди скинути «нуля» з трону.

З моменту втечі з Брісбена Путін «відсипається», на публіці не показується. Російські телеканали, створюючи «ефект присутності», крутять уривки його інтерв'ю телеканалу ARD, записаного ще до Брісбена – 13 листопада. Який його стан після обнімання з коалами і повної ізоляції колегами – невідомо.

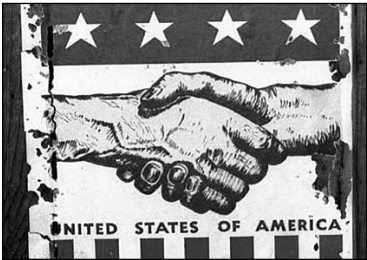
Але є підозра, що новий, «поставстралійський» Путін нагадуватиме тепер зомбі. Переживши публічну громадянську страту, позбувшись головного й єдиного сенсу власного існування, він може як зачинитися в собі, так і піти на неадекватні вчинки. Втім, і те, і інше лише наблизять кінець його правління. Головне, щоб при цьому постраждало якомога менше людей.

Фото AP

В АМЕРИЦІ

ЛЕНД-ЛІЗ ДЛЯ УКРАЇНИ

На розгляді в Конгресі знаходиться програма ленд-лізу для України. В разі, якщо законопроект буде ухвалено, Україна зможе отримати зброю, боєприпаси та бойове спорядження.

На слуханнях, які відбулися 18 листопада, виступив конгресмен від Республіканської партії Майкл Берджес. Він заявив, що вибори, незважаючи на всю складність ситуації в Україні, відбулися й українці продемонстрували, що їхнє майбутнє пов'язано із Заходом.

«Ми, Конгрес як інституція, стоїмо на позиції солідарності з Україною. Сполучені Штати вже надали фінансову та матеріальну допомогу Україні, але беручи до уваги постійну агресію і брак поваги до мирного плану, який Росія демонструє у ставленні до українського народу, Україна потребує не тільки грошей. Україні потрібна зброя, боєприпаси, бронжилети й засоби зв'язку. Я подав законопроект H.R. 5315, який створює програму ленд-лізу та дозволяє Президенту США передати певну зброю та устаткування Україні. Безперечно, що фінансова допомога важлива, але так само важливі зброя та боєприпаси, щоб відбити російські війська, які вторглися до суверенної України», – сказав Майкл Берджес.

У разі, якщо законопроект буде ухвалено, Україна зможе отримати протитанкову та протиповітряну зброю й боєприпаси до них, окрім того, пістолети, автоматичні штурмові й снайперські гвинтівки, гранатомети, кулемети, багатоцільові автомобілі, човни, бронжилети, системи управління вогнем, далекоміри, устаткування для виявлення та знешкодження саморобних вибухових пристроїв, системи хімічного, біологічного та радіаційного захисту.

ЧИ ОТРИМАЮТЬ
ВІЙСЬКОВИКИ АТО
ЗБРОЮ ВІД США?

18 листопада в американському Конгресі розпочалися дні України. Українська діаспора організувала кампанію лобіювання інтересів України серед американських законодавців. Одна з цілей цього заходу – пришвидшити ухвалення «Акту на підтримку свободи України», запропонованого Сенатським комітетом у закордонних

справах у вересні цього року. І ще до початку цієї події у приміщенні Конгресу розпочалася активна інформаційна кампанія.

«Поспілкувалася з помічником сенатора Флориди. Він нас гарно прийняв. Ми розповідали, наскільки ми переживаємо за нашу Україну, наскільки небезпечним є президент Росії Путін. І він з нами повністю погодився і сказав, що обов'язково підтримає цю ініціативу й переконуватиме всіх, кого може, щоб це пройшло через Сенат», – розповіла волонтер Олександра Павлюк.

Зустрічаються із сенаторами та конгресменами й українські комбати – Семенченко, Тирук та Береза, що приїхали минулого тижня до Вашингтона. Вони розповідають про ситуацію на фронті, необхідність військової допомоги та переконують: йдеться не лише про безпеку України, й про загрозу путінізму для всього світу – далі він попре на Прибалтику, Польщу, Словаччину, Угорщину, Чехію... Шоб цього не сталося, світ і насамперед США повинні об'єднатися й допомогти Україні зброєю.

ЗБІГНІВ БЖЕЗІНСЬКИЙ:
«МЕТА ПУТІНА –
ВІДКОЛОТИ ЄВРОПУ
ВІД США»

Мета путінської Росії – залякати Європу на підставі розуміння того, що європейські країни не надто інтегровані. Після цього і до поділу Європи недалеко. Так описав своє розуміння середньострокових планів російського керівництва відомий політолог і радник декількох президентів США Збігнєв Бжезінський в ході дискусії, що відбулася 14 листопада в Центрі стратегічних і міжнародних досліджень у Вашингтоні.

«Розколоту Європу шляхом залякування – стратегічна мета Путіна, – підкреслив Бжезінський. – Він також планує відколоти Європу від Америки». «Як інакше, окрім бажання провести операцію залякування, можна пояснити несподівану пристрасть російських військових літаків вирушати на патрулювання в нікуди, далеко від російських кордонів і повертатися з нізвідки», – продовжив Бжезінський. На його думку, дії російських стратегів націлені нині на те, щоб в якийсь момент створити «своєрідний самопараліч в НАТО». Ці дії, що здійснюються на тлі розвитку в Москві нової ідеології, яку Бжезінський характеризує як засновану на помилках про потенціал Росії, російський уряд, на його думку, проводить під прапором того, що дії Кремля представляють сподівання всіх росіян. «Причому йдеться не тільки про етнічних росіян, а й російськомовних, так званих співвітчизників. В цьому контексті Кремль не спускає поглядів і з Естонії, Литви та Латвії з їхнім російськомовним населенням... Та

що там говорити, я не здивуюся, якщо на цій підставі і Брайтон-Біч вони оголосять зоною своїх інтересів», – сказав Бжезінський.

НАФТОПРОВОДУ
KEYSTONE XL – НІ!

Сенат американського Конгресу відхилив законопроект про будівництво нафтопроводу Keystone XL, яким передбачалося поставляти 830 тисяч барелів нафти щодоби з Канади аж до узбережжя Мексиканської затоки. За законопроект проголосувало 59 сенаторів, проти – 41. Для того, щоб законопроект став законом, необхідно було набрати 60 голосів – таким чином не вистачило всього одного голосу.

Раніше будівництво нафтопроводу, яке вже почала на території Канади компанія Trans Canada Corporation, схвалила Палата представників. В разі, якщо б законопроект набрав на голосуванні в Сенаті необхідну кількість голосів, то президент США Барак Обама, який виступає категорично проти будівництва Keystone XL, міг накласти на нього вето.

Прихильники проекту заявляють, що його реалізація дала б додаткові робочі місця, підтримала б галузь і дозволила б знизити залежність США від поставок нафти з нестабільних регіонів.

Противники ж наголошують на екологічній небезпечності проекту. Адже нафтопровід проляже через всю територію США, де знаходяться головні річкові артерії й підземні «моря» питної води. В разі теракту або технічних проблем вся ця вода, отруєна нафтою, може стати непридатною для пиття на багато років.

ПАПА РИМСЬКИЙ
ВІДВІДАЄ США
НАСТУПНОГО РОКУ

Папа Римський Франциск у понеділок, 17 листопада, оголосив, що наступного року відвідає Сполучені Штати – вперше як глава Римо-католицької церкви, яка налічує 1,2 мільярда вірян. У США з нетерпінням чекали офіційного підтвердження запланованої поїздки, чутки про яку ходили вже кілька місяців. Виступаючи на міжконфесійній конференції з питань шлюбу, Папа Франциск розповів, що у вересні наступного

року вирушить до Філадельфії на Всесвітній конгрес сімей, який влаштує Римо-католицька церква. Очікують, що під час поїздки до Америки понтифік відвідає Білий дім і Конгрес у Вашингтоні, а також

штаб-квартиру ООН в Нью-Йорку, проте сам Папа у своєму виступі ці місця не згадав. Представники Католицької церкви у Філадельфії очікують, що на Папську месу в місті прийде до мільйона вірян. Франциск стане четвертим Римським Папою, який відвідає США. Папа Бенедикт XVI відвідав Сполучені Штати 2008 року, а Папа Іван Павло II – 1979-го. Цього місяця понтифік має відвідати Туреччину та європейські інституції у французькому Страсбурзі, а в січні він вирушить на Філіппіни та Шрі-Ланку. Це буде вже друга його поїздка до Азії.

ВБИВСТВО ЗАРУЧНИКА-
АМЕРИКАНЦЯ
БОЙОВИКАМИ ІДІЛ

Президент США Барак Обама засудив вбивство працівника гуманітарної організації, громадянина Сполучених Штатів Пітера Кассіра, і назвав його «актом чистого зла».

Бойовики так званої «Ісламської держави Іраку й Леванту» (ІДІЛ) поширили відео людини в масці, яка стоїть над відрубаною головою 26-річного П.Кассіра, який працював на організацію, що займалася допомогою біженцям. Він став п'ятим заручником із західних країн, вбитих бойовиками ІДІЛ.

Батьки Пітера кажуть, що він віддав життя «через свою любов до сирійського народу».

Пітер Кассір був солдатом американської армії – в 2007 році він служив в Іраку, згодом заснував організацію, яка працювала з одним із сирійських таборів для біженців.

У жовтні 2013 року він потрапив у полон у східній Сирії.

Експерти вважають, що вбивство Пітера Кассіра є результатом нездатності бойовиків відповісти на авіаудари сил коаліції, які вибили ІДІЛ з ключових позицій на дамбах Мосул та Хадіта, а також не дозволили цьому угрупованню захопити місто Кобані.

Раніше бойовики ІДІЛ вбили громадян Великої Британії Алана Геннінга та Дейвида Гейнса, а також американських журналістів Джеймса Фоулі та Стівена Сотлоффа.

Всі ці вбивства скоєні терористом, який, як вважають спецслужби, походить з Британії.

МІССУРІ В ТРИВОЖНОМУ
ОЧІКУВАННІ

Губернатор штату Міссурі Джей Ніксон оголосив про введення режиму надзвичайної ситуації напередодні рішення журі присяжних у справі про вбивство 9 серпня цього року в містечку Фергюсоні 18-літнього афроамериканця Майкла Брауна. Присяжні повинні встановити, чи достатньо підстав для пред'явлення обвинувачень білому

поліцейському Даррену Вілсону, який застрелив Брауна.

Рішення журі очікується з дня на день. Коли саме присяжні дійдуть згоди й оголосять свій вердикт, невідомо. Влада й місцеві мешканці побоюються, що якщо журі вирішить не пред'являти обвинувачень Вілсону, в Міссурі почнуться заворушення. Багато шкіл вже сповістили батьків про те, що в день винесення рішення у цій справі до школи діти можуть не йти.

Режим надзвичайної ситуації введено в Міссурі на 30 днів. Це дозволить місцевій владі в разі необхідності залучити до придушення безладів військовиків Національної гвардії.

Кілька десятків протестувальників вже оточили приміщення суду, де засідають присяжні. Вони обурюються тим, що з моменту вбивства Брауна минуло вже більше 100 днів, а жодних обвинувачень Вілсону й досі не пред'явлено.

Між тим, попереднє розслідування встановило, що Майкл Браун у день вбивства вживав наркотики, потім зайшов до крамниці і, не заплативши, взяв дві пачки сигар та цукерок, погрожуючи власнику крамниці, який вимагав розплатитися за покупку, розправою. Далі разом з приятелем він розгулював містом не хідниками, а по проїжджій частині дороги, створюючи аварійну ситуацію. За свідченням поліцейського Вілсона, на його зауваження перейти на хідник, Браун різко відчинив двері його автомобіля й кинувся на поліцейського, намагаючись забрати в нього зброю. Вілсон змушений був відкрити вогонь на ураження. Експертиза встановила, що в Брауна справді стріляли майже впритул.

«ВУЛИЦІ СЕЗАМ» –
45 РОКІВ

Знаменитий американський загальноосвітній передачі для дітей «Вулиця Сезам» 17 листопада виповнилося 45 років. Програма стала улюбленою для дошкільнят та їхніх батьків з самого першого випуску в листопаді 1969 року, й досі вважається в США авторитетним культурно-просвітницьким проектом.

Мільйони дітей по всій Америці кожного дня дістають уроки читання, писання й математики від легендарних персонажів «Вулиці Сезам» – ляльок, створених нині покійним Джимом Генсоном: жабенятка Керміта, Великого Птаха, Оскара, Кордика, Берта, Ерні та писклявого Елмо.

За 45 років з моменту свого дебюту «Вулиця Сезам», котру транслювали більш ніж у 150 країнах світу, перетворилася на бренд, що активно використовується у виробництві ляльок та комп'ютерних ігор.

За повідомленнями світових та американських інформаційних агенцій

**Це найкраще місце для
збереження ваших
ощадностей!**

Інтернет: www.sumafcu.org

**Осінь: час переглянути свій бюджет.
Чи задоволені Ви відсотками, які одержуєте
у Ваших банках? Якщо ні – перевірте наші!**

**Перевірте, де ваші ощадності. Якщо в нас, будьте спокійні.
Якщо ні, то скільки дивидендів вони платять?**

Наприклад: за \$100,000 банки виплачують річні
дивиденди від \$50 до \$900 на рік ☹

Порівняйте з нашими: від \$750 до \$2,150 ☺

Наші відсотки по позичках теж кращі, ніж у сусідніх банках.
Телефонуйте 914-220-4900.

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA
E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936
E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг'Валі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335
E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфордї

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246
E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677
E-mail: newhaven@sumafcu.org

★ NOW AVAILABLE ★

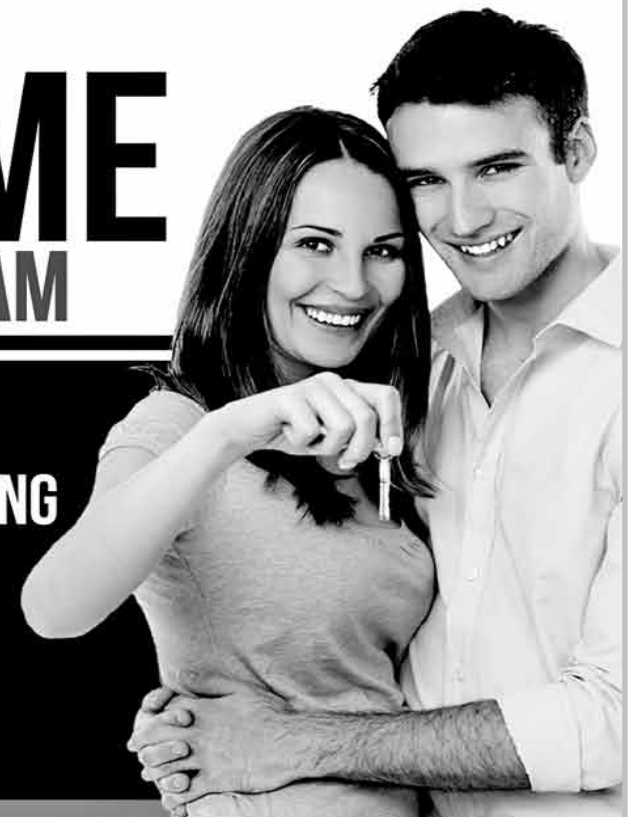
UKRFCU.com
Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union

FIRST TIME HOME BUYER PROGRAM

BENEFITS:

- MAXIMUM OF 90% FINANCING
- LOW DOWN PAYMENT
- NO PMI
(PRIVATE MORTGAGE INSURANCE)

WWW.UKRFCU.COM/MYFIRSTHOME

Millennials, Gen Y, or Gen X make up 61% of first time home buyers.* Would you like to buy today?

Contact us to learn how you can save money.

**CALL US TODAY
215-725-4430**

WHO QUALIFIES

Someone who currently does not own a home, has not ever owned a home, or has not owned one for three years.

*Source: 2014 National Association of Realtors® Home Buyer and Seller Generational Trends report.

DISCLOSURE: Loans are subject to approval criteria, not all applicants will qualify. Offer is subject to change or withdrawn without notice. Qualified applicants must be members or sign-up for membership in the USFCU. New memberships are subject to USFCU membership terms and disclosures (see membership eligibility at www.ukrfcu.com or inquire at any USFCU location).

This offer is non-transferable and cannot be combined with any other offer.

Federally insured by the NCUA

**Самопоміч (Н.Дж.)
Федеральна Кредитна Спілка**

Toll Free:
1-888-BANK UKE
www.bankuke.com

Маємо свої ATMs!

Понад 30,000 по всій
Америці!

Відвідайте нашу сторінку
www.bankuke.com
щоб бачити їх знаходження!

PRINCIPAL OFFICE
851 ALLWOOD ROAD
CLIFTON, NJ 07012
(973) 471-0700

BOTANY VILLAGE OFFICE
237 Dayton Ave
CLIFTON, NJ 07011
(973) 772-0620

«ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ»

23 листопада, в неділю, о 12:00 год. дня в Українській католицькій церкві Святого Духа (152 North 5th St., Brooklyn, NY) відбудеться ретроспективний DVD-показ опери «Запорожець за Дунаєм» (1982), в якій брав участь Лев Рейнарович. Додаткова інформація за тел: (718) 869-3634; www.anyalevproductions.com

Lev Rejnarowycz

Out of a life and career dedicated to Ukrainian Opera, Lev Rejnarowycz is celebrated 100 years after his birth, at the Lviv Opera House where his career began. Enjoy this documentary which takes you to this majestic home of Ukrainian Opera and its commemorative celebration, embracing one man's amazing work and its indelible impression on the Ukrainian diaspora.

Please visit anyalevproductions.com for info highlighting Lev's return to the Opera House where he started, 100 years after his birth!

Available Now

HAPPY THANKSGIVING DAY!

EAST VILLAGE MEAT MARKET J. Baczynsky

**Приймає
святкові
замовлення
до Дня Подяки**

139 Second Avenue,
(between 9 St. & St. Marks Place)
New York, NY 10003-8349
(212) 228-5590

Індики (10-25 lb)
Індича грудинка,
Індичі ніжки (свіжі та печені)

Шинка (п'ять сортів)

Ковбаса краківська
та різних сортів
(великий вибір власного
виробництва)

А також багато інших делікатесів,
які зроблять святковий стіл
смачним та багатим

менеджер м'ясного цеху –
ТОНІ ТИХАНСЬКИЙ

Прохання телефонувати до
АНДРІЯ ІЛЬНИЦЬКОГО,
менеджера

East Village Meat Market:
212-228-5590

СМАЧНОГО ТА БЛАГОСЛОВЕННОГО ДНЯ ПОДЯКИ!

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА
ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА СПІЛКА

*Дякуємо
нашим шановним членам
щасливого Дня Подяки
та
висловлюємо вдячність
за Вашу підтримку
протягом року!*

MAIN OFFICE

215 Second Avenue, New York, N.Y. 10003 • Tel. (212) 553-2980 • Fax: (212) 995-5204

BRANCH OFFICES:

Brooklyn

1678 East 17th Street,
Brooklyn, N.Y. 11229
Tel. (718) 376-5057
Fax. (718) 376-5670

South Bound Brook

35 Main Street,
So. Bound Brook, N.J. 08880
Tel. (732) 469-9085
Fax. (732) 469-9165

Carteret

691 Roosevelt Avenue,
Carteret, N.J. 07008
Tel. (732) 802-0480
Fax. (732) 802-0484

www.ukrnatfcu.org

(866) 859-5848

NCUA

УКРАЇНСЬКИЙ ХОР «ДУМКА»

Мистецький Керівник і Диригент – Василь Гречинський

ЗАПРОШУЄ

22 листопада,
субота, 1:00 год.
по полудні.

Реквієм
(панахида)
пам'яті жертв
Голодомору
1932-1933 років.
Собор Святого
Патрика
в Нью-Йорку

7 грудня,
неділя, 2:00 год.
по полудні.

Передріздвяний
концерт.
Собор Святого
Патрика
в Нью-Йорку

21 грудня, неділя,
12:00 год. дня.

Концерт
колядок в
Українській
католицькій
церкві Христа
Царя. Бостон
(штат
Масачусетс)

11 січня, 2015 р.,
неділя, 12:30 год.
по полудні.

Концерт
колядок в
Українській
православній
катедрі Святого
Володимира
в Нью-Йорку

18 січня,
2015 р., неділя,
11:30 год. дня.

Різдвяний
концерт в
Українській
католицькій
церкві Святого
Архангела
Михайла.
Йонкерс (штат
Нью-Йорк)

8 березня,
неділя, 2:00 год.
по полудні.

Ювілейний
концерт з на-
годи 65-ліття
хору «Думка»
та 200-ліття з
дня народження
Тараса Шевчен-
ка. Купер-юніон,
Нью-Йорк

Додаткова інформація: www.dumkachorus.org; director@dumka.org (Василь Гречинський – диригент);
president@dumka.org (Павло Літєло – голова Управи); Тел: (201) 238-2025; (646) 286-1473

ГОЛОД-33

Тетяна МакКой,
незалежний журналіст,
позаштатний кореспондент
«Нової газети»

бува, не пошкодити моторошний «скарб». А оскільки в Україні часто ховали отак – десь на городі чи в садку – мертвонароджених (або померлих одразу по народженню) дітей, то думалось спочатку, що це був саме той випадок: черепочки (їх було два) зовсім маленькі. Але кістки були розчленовані й закопані купкою. Страшний здогад змусив сполотнілого батька запалити тремтячими руками цигарку. Мати ж не втрималась від сліз (адже вона навіть не знала, в яких канавах та ярах знайшли свій останній притулок її рідні). Пошепки перемовляючись, батьки згадали, кому належала ця земля до того, як дісталася після війни їм, і що ходили-таки чутки про загадково зниклих у цих Борисенків двійку дітей...

згублені колоски, качани кукурудзи чи буряки для голодних дітей. А не викидав би редактор – його самого «викинули» б і з партії, і з роботи, а хліба ж без грошей ніхто не давав. Цей страх – за працю, яку легко можна було втратити, та за сім'ю, яку без платні не прогoduеш (бо таких церков, як на Заході, де громади збирають для нужденних харчі та одіж, в СРСР не було – їх порозвалювали ще в 1930-х), тримав людей у покорі довго, аж до кінця 1980-х.

Ось так ми, «гомо-советікуси», опинились не тільки в політичній апатії, а й у постійному страхі втратити роботу – джерело заробітку. Хоча за Брежнєва й було збільшено присадибні ділянки, щоб застрахуватися від голоду, ми все ще залишалися «дітьми

За наказом Кремля в 1932-1933 роках із сіл Наддніпрянської України вивозилося все, до зернини, прирікаючи селян на голодну смерть

500 ДНІВ, ЯКІ ВИТРЯСЛИ З УКРАЇНИ ДУШУ

Я не належу до покоління, що пройшло крізь страхітливі 1930-ті роки, але, мабуть, і я є «дитям Великого голоду». Ті 500 днів (з квітня 1932-го до листопада 1933-го), що пустили по світу мільйони сиріт та не дали мільйонам народитися, генетичним відлунням осіли в нас, дітях та внуках тих, хто пережив Голодомор; воно, те відлуння, ліпило нас не з біблійної глини, а з черствого шматка хліба. В сім'ях, що аж двічі (в 1932-33 та 1946-47 рр.) платили своє «подушне» голодній смерті в сталінській Україні, якимось самотою, без гасел та плакатів, оселилася мовчазна, як і сам голод, шана до хліба. Недоїдки його не викидалися і часто навіть не згодовувались домашній птиці, а сушилися на «чорний» день. Пам'ятаю свого батька, який не вставав з-за столу, доки остання крихта не була дбайливо зметена до долоні й відправлена до рота. Матір, яка не зносила зайвої спідниці, економлячи на піржках для своїх чотирьох дітей... Тітку Віру, яка привозила на гостинець з Києва в'язку бубликів і, доки гостювала, видавала їх по одному, мов медалі, – за дбайливо підметену долівку в хаті чи відро води, благополучно донесене від криниці до порогу.

Культ хліба настільки володів нашою свідомістю, що життя без нього просто не мислилось. Однак у сім'ях, разом з боязню безхліб'я, Дамоклівим мечем висів над батьками ще один страх – щоб, не дай, Боже, піти в могилу, так і не розказавши дітям «усю правду». Отож, як тільки ми навчилися тримати язик за зубами, з нами став проводитися домашній «лікнеп». Те, про що дізнавалися, було схожим на страхітливий казку. У правдивості тієї «казки» випала й мені нагода пересвідчитися...

Десь на початку 1980-х наша сім'я (в місті Яготині, що на Київщині) надумала збудувати за сараєм нову вбиральню, і на батькову долю випало копати яму. В один із таких робочих моментів лопата його наткнулася на людські останки. Вдвох з матір'ю розгрібали вони землю руками, щоб,

В Україні лютувала голодна смерть, а в Москві відбували в цей час паради та будували метро (крайній праворуч – молодий партійний лідер столиці СРСР Микита Хрущов)

Я працювала на той час в редакції місцевої «районки», але нічим не могла зарадити (кісточки поїдених за голодівки в 1930-х дітей ми мусили перепоховати там же, трохи далі до паркану): мені й самій доводилося сперечатися з редактором, який рішуче викидав з моїх статей навіть легкий натяк на голод-33, закон «п'яти колосків» чи відсиджені у в'язниці роки тільки за те, що колгоспники крадькома вибирали в полі

Голоду» і боялися його. Якби була тоді можливість отримати візи на виїзд з СРСР, ми шукали б пташу свого щастя, тікаючи не тільки з сіл та хуторів у міста, а й за кордон. Хоча масова еміграція тільки поглибила б демографічну катастрофу України, спричинену форсованою колективізацією, численними «чистками» та виморюванням голодом (а він же забрав не менше 7-ми, а то й, за іншими джерелами, 10-ти мільйо-

нів життів, на кілька поколінь уповільнивши процес дітонародження та формування українського етносу). Та й правда про події «тридцятих» вирвалася на волю часто деформованою до невпізнання. Дехто й досі сумнівається: чи була це й справді спланована у кремлівських коридорах помста непокірним «хохлам»? Бюрократичний терор на всіх ланках ланцюга – від Кремля і до колгоспного бригадира? Елементарне недбалство? Геноцид? Дискусії з «курилок» переключували на інтернетівські блоги, часто переходячи з «топіка» на персоналії. І мені дедалі частіше думається, що ми, «діти Голоду», просто не маємо права замовчувати ті епізоди з життя наших батьків та дідів, що дихають правдою. Як ось і з ласощами в годівницях на стайні в Яготині було...

Їхня сім'я жила на хуторі Таравівка на Полтавщині (що згодом відійде до Яготинського району Київської області, а потім зіллється з селом Сотниківка). Батько, Іван Могильний, був козацького роду, волелюбний і впертий – нізащо не хотів до колгоспу. Після сходок йому відбивали печінки й витрясали душу, а одного разу й зовсім від сім'ї забрали; дружину з чотирма дітьми вигнали з хати, влаштувавши в ній колгоспну контору. Старша дочка, Віра, плачучи, вмовляє свого нареченого з Яготина забрати її заміж, та й то не саму, а з «посагом» – моєю мамою, якій було тоді 11 років. Саме це й урятувало їх обох від голодної смерті, бо в місті таки легше було вижити – за рахунок села, обібраного до нитки великодержавним здирництвом (хоча до кінця 1932-го мало не наполовину (!) завищений план хлібозаготівель був виконаний тільки на 72%).

Вірин чоловік, Прокіп, ризикуючи життям, крав на стайні макуху (побічний продукт олійництва, що є щільно збитою сумішшю подрібненого лушпиння й вичавленого насіння); інколи макуху в годівницях була змішана... з цукерками та печивом. Коней, зазвичай, годували ласощами, аби тільки не потрапили вони дітям, вмираючим попід тинами! Мовляв, ви від нас збіжжя поховали, то й ми вдаримо саботажем по «саботажу» – віддамо пряники коням, а не вашим дітям. Вседозволеність культивувалась легко, розчерком пера та нашвидкуруч зіплеваними гаслами, якими намагалися замаскувати жорсткий, далекий від реалій план хлібозаготівель. Пухли від голоду, тінями никали по вулицях з роздутими животами, даремно випрошуючи їсти і вмираючи попід тинами, як і за царських часів було... Хіба що з тією різницею, що в Тараса Шевченка читаємо: «...А онде під тином опухла дитина голоднее мре, а мати пшеницю на панщині жне...», а в Україні, яка позбавилася панщини разом з панами в 1917-му, попід тинами лежали й матері, прикриваючи своїми кістлявими тілами дітей у пориві вічного материнського інстинкту.

Часто матері варили своїх діток у чавунах і... їли те вариво, сподіваючися врятуватися від смерті (такий випадок був і в материній Таравівці). Однак їх, і без того божеволюючих через недоїдання та постійний, видаючий душу, відчай («Чим?!... Чим нагодувати дітей?!»), запроторять потім ще й за ґрати, мов карних злочинців.

Газета ж «Правда» справно створювала ілюзію безпроблемної колективізації села (цей факт ще до «гласності» був визнаний колишнім прем'єр-

міністром СРСР Микитою Хрущовим у мемуарах «Khrushchev Remembers», опублікованих в США та Канаді в 1970-1971 рр.). От тільки з колективним лідерством радянське чиновництво «прошляпило», дозволивши зосередити його під п'ятою «односособника» Йосипа Сталіна. Хрущов наводить факт, що яскраво це ілюструє, – візит до Кремля секретаря Київського обкому партії Миколи Демченка з усним рапортом про масовий голод в Україні: «Товарняк недавно пригнали до Києва, завантажений тілами померлих від голоду. Тіла були підібрані по всьому шляху від Полтави до Києва. Я думаю, комусь краще б поінформувати товариша Сталіна про цю ситуацію». Але вдарити в московські дзвони посланцю України так і не вдалося. Атмосфера культу була настільки затягуючою в трясину страху та невизначеності, що Хрущов і сам дізнався про той візит Демченка та його звернення до Анастаса Мікояна (завважмо: не до Сталіна особисто чи до повного складу Політбюро на терміново (!) скликаному засіданні) аж через кільканадцять років.

Потрапивши до Америки, я, «дитя Голоду», стала шукати для себе відповідей, без яких так і помер мій батько. Чому?.. Чому Америка не простягла тоді Україні руку помічі? І де була українська діаспора? Що писали мої побратими по перу? І чи, бува, не знайшовся тут ще один очевидець подій в СРСР вишколу Джона Ріда (автора книжки «Десять днів, що потрясли світ», який симпатизував революційним подіям 1917 року в Росії), щоб описати Америці ті 500 жаклих днів, що витрясли з України не тільки тіло, а й душу?

«Sorry...» Такої книжки не було в ранніх 1930-х. Та й пізніше, у Джона Стейнбека, який відвідав Радянську Україну в 1947-му, ця тема була замовчана в його «Російському записнику». Написаний для радянських школярів та перекладений англійською, у США він дістав статус «настільної книги» – в розпалі Великої депресії з її 13-ма мільйонами безробітних. Звичайно ж, перша у світі країна соціалізму змальовувалось у ньому ледь не земним раєм. Начитавшись «букваря» та наслухавшись закликів заїжджого лектора з Європи Бернарда Шоу по радіо в жовтні 1931 року, зубожілі американці, яким набридло вистояти в чергах за благодійною юшкою, без вагань ринули через океан до СРСР, багато хто – за контрактами Амторгу. Ну, а що там на них, простакуватих романтиків, чекало – здогадатися неважко (ця ще одна «американська трагедія» описана й очевидцями, й істориками). Фред Біл, профспілковий активіст, вирвався з СРСР у 1933-му, але марно намагався використати свої контакти в радикальних колах США, щоб опублікувати враження від «радянського експерименту»; тільки в соціалістичній газеті Нью-Йорка Jewish Daily Forward взялися їх оприлюднити... мовою їдиш.

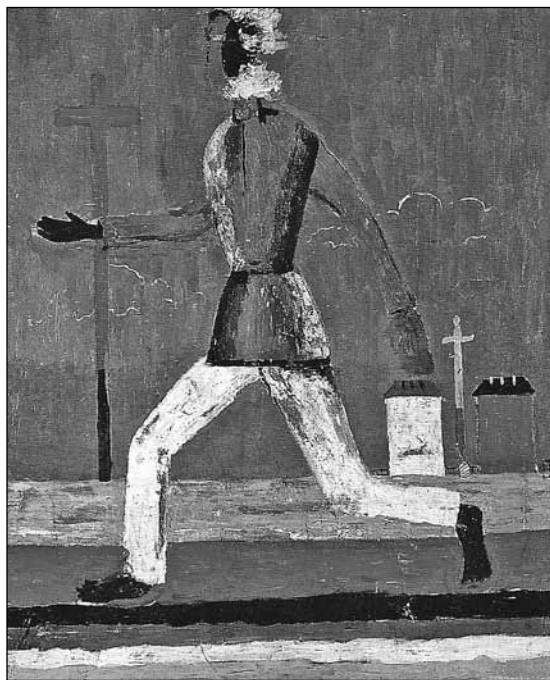
Працюючи на Харківському тракторному заводі, він не раз був свідком моторошних сцен з тодішнього українського побуту, коли голодні харків'яни буквально брали «в кільце» американців, випрошуючи їжу, стукали в двері й вікна їхніх домівок, рилися на їхніх смітниках. Не на жарт заінтригований цим видовищем, Біл вирішив восени 1932-го пробратися на околиці Харкова, ближче до навколишніх хуторів та сіл. Брів просто полем, минаючи хутірці та села, однак те, що бачив, перевершувало всі його потаємні уявлення: занадто багато свіжих могил з хрестами на полі, неподалік від селянських хат, а подекуди – й не поховані, напіврозкладені тіла; бідолаш-

тографіями і пропонують в інтернеті тему «голоду» в Америці?!).

Постає запитання: чи могли американські газетарі ось так, як цей Фред Біл, вдатися до подібного маневру, щоб розповісти американській громаді істину про Голод (до того ж, не тільки мовою їдиш, а й на English)?! Мабуть, йому, рядовому робітнику з Харкова, було таки легше розчинитися в масах, ніж американцям, розпеченим напівбогемним середовищем московського «Метрополіу». На додачу, Політбюро ЦК ВКП(б) завбачливо подбало про постанову від 23 лютого 1933 р., згідно з якою, поїздки іноземних кореспондентів дозволялися лише з дозволу Головного управління міліції (що треба

ру!) першої п'ятирічки в СРСР. Цю премію, зароблену на зуцхвалій брехні, й досі не скасовано – попри наполегливі домагання української спільноти Америки та Канади. Як на мене, дивним є те, що Дюранті працював у Москві за угодою, якою обумовлювалося висловлювання в його репортажах думки не авторської, а офіційної, тобто Кремля. То навіть якщо глянути з цього боку на вибір Пулітцерівського комітету – виникає подив: за що ж відзначали в 1932 р. автора, твори якого писалися, по суті, під чиюсь диктівку?! Якщо вже й було б кого нагороджувати, так це Гаррета Джонса, який став останньою жертвою Голодомору, загинувши в 1935 році за підозрілих обставин.

тів», а почасти – й просто піддаючись інертності. Ось як звучала офіційна відповідь редактора The New York Herald Tribune на звернення української діаспори (Союзу Українок Америки): мовляв, газета має кореспондента в Москві і надає перевагу індивідуальному поінформуванню щодо ситуації в Україні. До слова, Союз Українок таки добився, щоб Конгрес США розглянув питання Голоду в Україні ще в травні 1934 р.: резолюцією №399 було визнано нищівну силу Голоду в Україні та причетність до нього «Москви». Однак це мало допомогло голодній Україні кінця 1933-го та 1934-го. Червоний Хрест США безпомічно розводив руками: мовляв, СРСР категорично за-

«Бігун» (The Running Man, 1933-1934) Казимира Малевича віддзеркалює трагедію українського села, штучно зорганізовану Кремлем

Акварель мого земляка Миколи Малинки з Київщини «Лютий голод в Україні» (1988)

ні шукачі поживи на осінньому полі, помітивши його ще здалеку, тікали щодуху, чіпляючись за стирчаки кукурудзи, грузнучи в переораній на зиму ріллі (мабуть, помилково прийнявши його за одного з тих радянських активістів, що, натхненні щойно запущеним у дію законом «п'яти колосків», перевіряли колгоспні поля навіть після того, як урожай вже був у коморах). Другу розвідку допитливий американець зробив навесні 1933-го: цього разу він вирушив у інший бік – за кілька кілометрів на схід від Харкова, до колгоспної ферми неподалік Чугуєва. Те, що побачив (мертві батьки й діти на лавах попід іконами, в сидячих позах і лежачих; на вулиці – підвода з мертвим конем і чоловіком, усе ще тримаючим віжки в захоплених руках; скрізь, де не ступни, – смерть, смерть, смерть і запустіння...), протверезило його за один день настільки, що мерщій, остаточно розчарувавшись прочитаним колись у «Букварі п'ятирічки», він, засуджений в 1929 році за вбивство під час страйку в Північній Кароліні, вирішив накивати з СРСР п'ятами: мовляв, краще тюрма в Америці, ніж отака «воля» в СРСР. (Цікаво, чи знають про цей факт ті російські «політологи», які спішно постулювали докупити вирвані з американської дійсності факти та цифри тієї пори, приправили цю «кашу» фо-

розуміти: не дозволялись). Але ж ситі американці ніколи й не рвалися у «глибинку». Як, скажімо, британець Гарет Джонс, який, беручи квиток до Харкова, хитро сховався з поїзда десь напівдорозі, щоб побувати в селянських домівках та зіткнутися віч-на-віч, ні, не з «привидом» комунізму, а з «привидом» масового голоду, і не тільки в Україні, а й на Кубані, Північному Кавказі, Нижньому Поволжі, Казахстані, в Сибіру.

Хоча його публікаціям мало хто вірив, як, до слова, й публікаціям Малкольма Макгериджа, якому вдалося оприлюднити в британській пресі свої моторошні враження від мандрів голодною Україною («The Soviet and the Peasantry», The Manchester Guardian, March 25-28, 1933). Більше вірили тим маститим журналістам, подібним В.Дюранті, що, дискредитуючи Джонса та Макгериджа, переконували в протилежному: мовляв, ніякого голоду в СРСР немає, а якщо і вмирають люди, то... від хвороб, спричинених недоїданням. Ось так невинно звучала українська приказка «Не вмер Данило, так болячка вдавила» під пером «короля репортажу» Волтера Дюранті («Russians Hungry But Not Starving», The New York Times, March 31, 1933), якого було удостоєно Пулітцерівської премії за низку публікацій на теми «успішної» (яка привела до Голодомо-

Оцінюючи роль американської преси в поширенні на Заході правди про Голодомор 1932-33 років, письменник-документаліст Тім Цуліадіс наголошує, що їхнє перебування в СРСР повністю залежало від радянських властей; під недремним оком головного цензора Костянтина Уманського забезпечувався пильний моніторинг не тільки їхніх статей, а й побуту, всього, по суті, життя. Один з колег Волтера Дюранті, Юджин Лайонс, «прозрівши» ще напередодні війни, напише книжку «Assignment in Utopia», в якій зізнається, що Уманському, поміж випивками та закусками, вдалося одного разу домовитися з ним, Лайонсом, та його колегами, що саме та як писати про голод. Ця легка піддатливість американських газетярів радянській пропаганді, помножена на тиск американських промисловців в умовах Великої депресії, заклала ще одну «міну тривалої дії» під престиж Штатів: президент США Франклін Рузвельт, пішовши на компроміс із власною совістю, згодився дати «добро» на встановлення 18 листопада 1933 року дипломатичних відносин з країною, де Голодомор «справляв» свої трагічні обжинки.

Уся Америка, наскільки вдалося мені втиснути, ніби дурману обпила, наслухавшись офіційної риторики щодо «успіхів Сове-

перече будь-яку необхідність гуманітарної допомоги з-за кордону. А уряд США більше клопотався вигідними в умовах економічної кризи угодами, зокрема, перспективою поставок усілякої машинерії в обмін на золото Колими, добутого потом і кров'ю таких же, як і мій дід Іван Могильний, «ворогів народу». Подібні «інвестиції» від сталінського режиму в економіку Америки, на жаль, залишаються бути на її совісті.

Хоча гріхом було б не віддати належне газетним магнатам Герстам, які вже на початку 1935 року, почавши відсіювати зерно від половини, запропонували ще живому тоді Гаррету Джонсу сторінки своєї преси. Звичайно ж, у Союзі вона була наділена епітетами «преса жовтого диявола», «брехлива герстівська преса», «голос з-за бугра» та їм подібними.

Віднедавна ламаються списи з приводу того, чи варто зводити пам'ятник жертвам Голодомору у столиці США Вашингтоні за криваві гроші, які пахнуть «фірташами»... Усі ми, «діти та внуки Голоду», повинні вчинити так, щоб замордовані голодною смертю не переверталися б у своїх домовинах від щоденного глуму над ними. Пам'ятники повинні зніматися до неба, мов наші молитви, – з чистою душею. Але чи можемо ми сказати, що зробили все, що могли?

У ГРОМАДІ

83-му, вічно молодечому відділу СУА-50!

ВІЧНО МОЛОДЕЧИЙ!

15 листопада нью-йоркський 83-й відділ Союзу українок Америки відзначив свій золотий ювілей

при СУМі, прочитала вірш, у якому є й такі рядки: «Півстоліття, мов день, промайнули в шаленому гоні, та сьогоднішня мить – то бальзам, то елей на струджені серця, на зашехрлі долоні...». Ці поетичні образи – не просто римовані слова. Відділ багато працював для самозбереження й розвитку української громади й розумів з самого свого заснування, що треба починати з наймолодших. Відтак, у березні 1971 року заснував «Світличку», якою опікується до сьогодні. Через неї пройшло багато фахових вчителюк і вихователів, але Дарія Генза – єдина, хто працює тут від першого дня народження «Світлички» й донині. А в 1972-му під керівництвом Олі Гаєцької постав ляльковий театр, який успішно діяв до 1985 року й з виставами на українську тематику об'їздив українські осередки не лише Нью-Йорка, а й інших штатів. Різдвяна ялинка, гурток книголюбів, школа народних танців... Цей однорідний ряд можна продовжувати й продовжувати.

Щоб пропагувати українське слово, 83-й відділ видав книжечку «Кіт Микита» авторства Діми Комілевської з ілюстраціями Едварда Козака. Але не лише для українських дітей – канадський уряд переклав її англійською, щоб помістити в шкільних підручниках своєї країни.

Союзянки «молодечого» відділу розуміли, що мало плекати українство лише у «власному городі», необхідно виходити за межі етнічної громади. Й насамперед почали влаштовувати покази писанкарського мистецтва у велелюдних американських інституціях: від публічних бібліотек – до Всесвітнього торговельного центру. Їхніми ж стараннями, зокрема Ліди Роговської та Галини Шміндяк, вперше в історії під час засвічення різдвяної ялинки в Рокфеллер-центрі в Нью-Йорку виступили українські бандуристи під проводом отця Сергія Кіндзєрявого. Всеамериканський розголос мала й ідея Варки Бачинської, яка була членом комітету

відзначення 1000-ліття хрещення України-Руси й запроєктувала «бігборди», де на синьому тлі поверх золотого верхнього Києва в усіх найвелелюдніших місцях Америки повідомлялося про нашу славу тисячолітню християнську традицію.

«Своїми справами ми творили історію: брали активну участь у маніфестаціях, протестах, писали петиції до ООН, Білого дому, сенаторів та конгресменів, працювали в Українському музеї, підтримували літні пластові та сумів-

вечора передала особисто від себе тисячу доларів на підтримку національного війська в Україні.

Після гостинної вечері, яку благословив отець Юрій Базилевський, атмосфера в залі стала менш офіційною. Мистецьку програму представив добре знайний дует «Лісова пісня» в складі Людмили Грабовської та Алли Куцевич. Вечір відбувався під гарно підібраний музичний репертуар та супровід Славка Косіва.

Ювілярів привітали голова СУА Маріянна Заяць, головна редак-

бі її президента Богдана Курчака й жертвна родина Сливоцьких з Нью-Йорку, передавши їй свій традиційно щедрий «конверт». Або Лідія Семенюк – спішки для ювілярів та їхніх гостей розкішний торт.

Під час святкувань Наталія Дума, чинна голова 83-го відділу СУА, офіційно передала представницям 125-го, наймолодшого нью-йоркського відділу СУА, ритуальне «знаряддя» традиційної «Гарбузової вечірки», яку багато років поспіль («не стільки для себе, скільки

Представниці 125-го молодіжного відділу СУА, якому 83-й молодечий передав свою «гарбузову» естафету

Час справді невблаганний. Красуні 83-го молодечого відділу. 27 листопада 1965 р.

ські табори, надавали стипендії... Цю добродійну місію продовжуємо й сьогодні, допомагаючи сиротам, героям, воїнам і жертвам революції Гідності та війни, що триває на Сході України», – підкреслила Ірина Куровицька й на підтвердження своїх слів під час

торка журналу СУА «Наше життя» Лідія Слиж, представниці інших відділів СУА. Як і годиться, в святкові дні обдаровують не лише привітаннями, а й справжніми дарунками. Як це зробила Федеральна Кредитова Кооператива «Самопоміч» у Нью-Йорку в осо-

для своїх чоловіків» організував її відділ) – чорний гостроверхий капелюх і довгу мітлу, пояснюючи: «Не подумайте, що жінка – відьма, ні, цим я хочу підкреслити, що жінка – це чарівниця...»

Того гарного родинного вечора було багато доброго гумору, щирих усмішок, теплих спогадів. Надія Савчук, імпровізована референтка відділу, розсипалася в дотепних і доречних усмішках та бувальщинах, підтверджуючи тим самим, що актриси колишніми не бувають.

Але час, на жаль, невблаганний. Мовчазним свідком цього була чорно-біла світлина, яка ностальгічно виділялася на тлі барвистого життєпису 83-го відділу СУА у фотографіях і віхах. Хоча атмосфера, яка панувала в залі, де 83-й молодечий відділ СУА святкував своє 50-ліття, доводила протилежне: молодість – це не вік, а стан душі.

Вл.інф.
Фото Марії Андрійович

Святкування відбулося в бенкетній залі Українського Народного дому, що на Другій авеню в Нью-Йорку. Відкрила його голова 83-го відділу СУА Наталія Дума.

Парох Української католицької церкви Святого Юра, отець Вернард Панчук прочитав молитву за Україну й поблагословив подальшу плідну працю союзянок.

Святочне слово з нагоди 50-літнього ювілею виголосила почесна голова СУА Ірина Куровицька. Вона нагадала історію відділу. 9 жовтня 1964 року в цьому самому Українському Народному домі зійшлися Віра Кушнір, головний ініціатор, Оля Зазуля, Марія Томоруґ, Оксана Лопатинська, Ірина Мокрівська, Ірина Куровицька, щоб створити новий, молодечий відділ СУА в Нью-Йорку. Відділ виглядав справді «молодечим», заповзятим, беручим до праці, енергійним. На перших сходах, 20 жовтня далекого від нас 1964 року, вже було обрано управу, а 6 грудня в Літературно-мистецькому клубі відбулися «хрестини». Протягом півстоліття його головами були: Варка Бачинська, Марта Ярош, Марійка Томоруґ, Марія Мороз, Надія Савчук, Марта Данилюк, Ірина Мокрівська, Анна Рак, Стефа Косович, Ліда Андрусишин, Ірина Чабан, Наталка Дума.

На ювілейному вечорі союзянки запалили чотири свічки – в пам'ять про тих своїх посестер, які відійшли у вічність.

Минали роки, з'являлися нові відділи, молодші й за віком, і за життєписом, але 83-й так і залишався «молодечим». Люба Витвицька, союзянка 83-го відділу, вчителька школи українознавства

ГРОМАДА І МОЛОДЬ

Всеамериканський сумівський форум відбувся під гаслом «Не вмирає душа наша, не вмирає воля» й водночас відзначав низку ювілейних дат, серед яких 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка, 150-річчя від дня народження митрополита Василя Липківського, 100-річчя створення Січових стрільців, 65-річчя заснування СУМ у США, 60-річчя повстання в Кінгрі, 25-річчя СНУМ-СУМ, 10-річчя Помаранчевої революції. Крайовим з'їздом провадила президія в такому складі: Христя Верещак (голова), Мирон Солтис (заступник), Павло Фіголь і Петро Косцюлек (секретарі). З головною звітною доповіддю про працю, пророблену впродовж трирічної каденції, звітував голова Крайової Управи (КУ) СУМ Андрій Бігун. Звіти з окремих ділянок своїх референтур подали члени КУ: Юрій Микитин, Леся Гаргай, Марійка Краснянська, Лариса Блага-Тараренко, Мирон Приймак, Мирон Солтис, Марія Поліщук, Петро Косцюлек, Іванка Браєн, Надя Длябога, Віктор Курилик, Вікторія Кавка, Богдан Гаргай, Христя Верещак, Роман Козицький і Юрій Симчик.

Було заслухано також звіти Крайової Контрольної комісії, який представив її голова Юрій Федорійчук, Крайового Товариського суду, який подав Стефан Журавський, Кураторії Виховного фонду й Управи оселі КУ в Елленвілі. Крайовий з'їзд, заслухавши та продискутувавши звіти про діяльність крайових керівних органів СУМ, схвалив їхню діяльність. Після того делегати перейшли до праці в комісіях: мандатно-верифікаційній, номінаційній, резолюційній, статутній, фінансово-господарській, виховній та організаційній. Звіти комісії було представлено на пленарній сесії в неділю. Після аналізу та дискусії з'їзд схвалив низку резолюцій, постанов і напрямів праці на майбутнє.

Увечері відбувся святочний бенкет з нагоди 65-річчя СУМ в Америці та 65-річчя осередку СУМ ім.УПА у Філадельфії – першого на терені США. Бенкет відкрив голова організаційного комітету Юрій Микитин. За головним столом сиділи: владика Павло Хомницький, єпарх Стемфордської єпархії Української католицької церкви, о. мітратархипресвітер Ігор Міджак і капелян СУМ в Америці, голова Крайової Управи СУМ Андрій Бігун з дружи-

Учасники XXVII Крайового з'їзду Спілки української молоді в Америці

НЕ ВМИРАЄ ДУША НАША, НЕ ВМИРАЄ ВОЛЯ

25 -26 жовтня в Українському освітньо-культурному центрі (Дженкінтаун, штат Пенсильванія) відбувся XXVII Крайовий з'їзд Спілки української молоді в Америці, в якому взяло участь 82 делегати від 15 осередків та одного відділу юнацтва СУМ

Новообраний голова Крайової Управи СУМ Юрій Микитин

ною Христею, колишній голова КУ СУМ Богдан Гаргай, голова Осередку СУМ ім.УПА у Філадельфії Мирон Солтис та ведучий вечора Лев Іваськів. Головну доповідь під час бенкету виголосив колишній голова Крайової Управи СУМ Богдан Гаргай. Проаналізувавши 65-річну історію Спілки української молоді в Америці, він поділився також слушними ідеями про подальший розвиток сумівського товариства. Андрій Бігун представив сумівцям і присутній громаді масштабне видання Крайової Управи «СУМ в Америці: 65-літня історія». Автор нового тому - Святослав Липовецький. Книгу можна придбати в кожному американському осередку СУМ.

З мистецькою програмою виступили танцювальний ансамбль «Весна» (інструктор – Оля Кузевич), юнацтво 8-го відділу СУМ «Київ» у Філадельфії та одна з наймолодших учасниць концерту – суменятко Маруся Думяк. Після бенкету відбулася забава під звуки оркестри «Грім».

років Переходовий прапор Крайової Управи СУМ в Америці вручено осередкові СУМ ім. полк. Дмитра Вітовського у Палатані (штат Іллінойс). Голова Крайової Управи СУМ Андрій Бігун, який щойно закінчив свою каденцію, святочно передав його голові осередку Миронові Васюню та булавній Христині Екгарт. У цій урочистій церемонії взяли участь члени осередку СУМ ім. УПА у Філадельфії, який зберігав прапор впродовж останніх трьох років як осередок-першун.

Із завершальним словом виступив новообраний голова Крайової Управи Юрій Микитин. Він подякував за довір'я й пообіцяв зробити все можливе, щоб і далі активно розвивати важливу працю Спілки української моло-

Осередок СУМ ім. полк. Дмитра Вітовського в Палатані (штат Іллінойс) отримав Переходовий прапор Крайової Управи СУМ в Америці

Неділю, 26 жовтня, делегати розпочали Святою Літургією, яку відслужив в Українській католицькій церкві Святого Архистратига Михаїла о. Володимир Костюк.

Після представлення і схвалення резолюцій XXVII Крайовий з'їзд обрав крайові органи СУМ на 2014-2017 роки: Крайову

Управу, Крайову Контрольну комісію, Крайовий Товариський суд, Кураторію Виховного фонду. Головою Крайової Управи було обрано Юрія Микитина, його першим заступником – Лесею Гаргай, другим – Марійку Краснянську

Під час форуму за вірцеву працю впродовж останніх трьох

ді на теренах США та довести до успішної реалізації постанови та рішення, схвалені XXVII Крайовим з'їздом СУМ в Америці.

Роксолана Лещук,
референт преси й
інформації
КУ СУМ
Фото Андрія Зварича

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ
УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ
за сприяння Української Вільної Академії Наук у США

Презентують концерт, присвячений 200-річчю від дня народження Тараса Шевченка

УКРАЇНА, ШЕВЧЕНКО, МУЗИКА

Оперні арії, сольоспіви на слова Шевченка та народні пісні

«спокійна і прониклива глибина голосу,
сміливі високі ноти та сталевий блиск звуку»

—Ентоні Томмасіні, *Нью-Йорк Таймс*

ПЕРШИЙ СОЛЬОВИЙ
КОНЦЕРТ В НЬЮ-ЙОРКУ
Міжнародна Оперна Примадонна

Оксана Дика

сопрано

АНДЖЕЛІНА ҐАДЕЛІЯ
ФОРТЕПІАНО

СОЛОМІЯ ІВАХІВ
СКРИПКА

НЕДІЛЯ, 7 ГРУДНЯ 2014

7:00 ВЕЧОРА

MERKIN CONCERT HALL

129 W. 67th Street, New York, NY

ГЛА-ПРИЙНЯТТЯ ПІСЛЯ КОНЦЕРТУ Український Інститут Америки 2 East 79th Street, New York, NY 10075 КВИТКИ 212.288.8660

КВИТКИ НА КОНЦЕРТ 212.501.3330 VIP \$75 / Звичайні \$ 50 / Студенти \$30 Merkin Hall Box Office www.kaufmanmusiccenter.org

ДОДАТКОВА ІНФОРМАЦІЯ Shevchenko Scientific Society 212.254.5130 info@shevchenko.org / Ukrainian Institute of America 212.288.8660 mail@ukrainianinstitute.org

КВИТКИ МОЖНА ТАКОЖ ПРИДБАТИ В НАУКОВОМУ ТОВАРИСТВІ ІМ. ШЕВЧЕНКА В НЬЮ-ЙОРКУ. ТЕЛ: 212- 254-5130

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

Приготуйтеся на "BLACK FRIDAY"

Заощадьте на відсотках
користуючись нашою
VISA® кредит карткою

2.99%

APR*
на 6 місяців

Від **19 листопада** до **3 грудня**

На будь-які покупки із UCIMA видами VISA® кредит карток Самопоміч

У вас нема VISA® кредит картки
Самопоміч?

Внесіть аплікацію
онлайн!

Самопоміч
Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спільнота

300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911

Selfreliance.Com
2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

*Відсоток у річному відношенні (APR) стосується перших 6 місяців позички. Після звіту за червня 2015 р. процентна ставка на несплаченій сумі нараховані за покупки протягом промоційного тижня повертається до звичайної процентної ставки на даній картці. Пропозиція чинна 19 листопада до 3 грудня 2014 р. і може бути припинена без попереднього повідомлення. Залежно від типу картки і вимог, річна процентна ставка на день 30 вересня 2014 р. є 9.9% на платинних картках, 11.9% на платинних картках зі зворотом готівки або пойнтс, 14.9% на Класичних і Класичних під заклад ощадностей. За додатковою інформацією про VISA® кредит картки Самопоміч телефонуйте на безкоштовний №1-888-222-8571.

Full Financial Services

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

Ця ріка впродовж наших американських подорожей постійно «плутається» під ногами. Причому вперше ми зустрілися, так би мовити, наприкінці її життя, на сході штату Вашингтон, де вона впадає в могутню Коламбію, розчиняючись у її безкраїх водах. І яким же було наше здивування, коли в Єловстоунському парку, на висоті три тисячі метрів над рівнем моря, ми раптом прочитали «з цих трьох потічків бере свій початок річка Снейк – найбільша ріка північно-західного тихоокеанського узбережжя...»

Головним її архітектором і будівничим був... великий потоп. Якщо конкретніше – Бонневільська повінь, що відбулась під час останнього льодовикового періоду й затопила частину південного Айдахо та східні землі штату Вашингтон. На піку катастрофи вода мчалася зі швидкістю 110 кілометрів на годину, зносячи все на своєму шляху. Але, руйнуючи, й творила.

Каньйон Снейк-рівер глибиною до двохсот метрів – це її робота. Знаменитий Шошонський водоспад – також. Він, як і десятки інших водоспадів, знаходиться на ріці Снейк, в південному Айдахо, за п'ять миль (8 кілометрів) східніше міста Твін-Фолс. Те, що його називають «Західною Ніагарою», напевне, знають, якщо не всі, то більшість, хто цікавиться американської географією. Але не всі знають, що це Ніагару мали б називати «Східним Шошоном», тому що насправді 65-метровий Шошонський водоспад вищий, ніж його побратим на американсько-канадському кордоні аж на чотирнадцять метрів.

Повінь перетворила долину річки Снейк на низку покритих тріщинами каскадів, що дуже нагадують Коламбійське плато. Пористість таких ґрунтів призвела до утворення «водоносного горизонту» – одного з найбільших на території США. Що це таке? Водоносний горизонт залягає на площі близько 26 тисяч кв.кілометрів шаром завтовшки до півкілометра. Багато річок, що стікають з північного боку плато, йдуть під землю, живлячи цей самий горизонт, саме тому їх називають «втраченими струмками Айдахо». У той же час, велика частина води, «загублена» в басейні р.Снейк, повертається назад у річку на західному краю водоносного горизонту – у вигляді численних артезіанських джерел.

Їдучи Айдахо годину-другу й звіряючи свій шлях не лише з тим, що бачиш перед очима, а й з тим, що намалювали картографи, швидко звикаєш, що неодмінна домінанта штату – довга, звивиста, немов і справді змія, ріка. Одне слово, Снейк. Спокійна на перший вигляд, вона демонструє свою силу посеред гір, де «проїла» за мільйони років такі урвища й каньйони, що не віриться очам. Той, хто бував у знаменитому Гранд-каньйоні, мабуть, буде вражений, що Снейк, як і її «колега» Колорадо-рівер, пробилася в лавових породах Скелястих гір також прірву, але ще глибшу, ніж гранд-каньйонська. Унижній течії ріка ховається в найглибшому американському каньйоні Гелс. Його назва промовляє сама за себе. Hells-Canyon або Пекельний каньйон – це природний гранітний тунель,

Снейк-рівер з висоти пташиного польоту справді схожа на гігантську змію

ЗМІЙНОЮ РІКОЮ

Наша довідка: Річка Снейк (від англ. «snake – «змія») – одна з найбільших річок Північного заходу США. Протікає через 6 штатів: Вайомінг, Айдахо, Невада, Юта, Орегон, Вашингтон. Протяжність – близько 1735 кілометрів. Бере початок на заході штату Вайомінг, на території національного Єловстоунського парку, протікає через плато Снейк-Рівер, Гелс-каньйон, горбисту місцевість Палус і впадає в річку Коламбія на сході штату Вашингтон.

У руслі ріки знаходиться Шошонський водоспад, за рівнем падіння води вищий за Ніагарський; ріка протікає також через Гелс-каньйон, глибший за знаменитий Гранд-каньйон у штаті Аризона.

На території басейну р.Снейк знаходяться національні парки Єллоустон і Гранд-Тітон, національна зона відпочинку Гелс-каньйон і деякі інші природоохоронні території.

Відіграє важливу роль у житті регіону, зокрема в зрошенні полів, промислового судноплавства, виробництва електроенергії, рибальства та ін.

Інші назви: Lewis river, Lewis-Fork, Shoshone-river, Mad-river, Saptin-river, Yam-pah-pa.

Пекельний каньйон – найглибший каньйон Америки і один з «діамантів» Снейк-рівер

висота стін якого місцями перевищує півтора кілометра! Від вершини Диявола до плеса ріки – 2452 метра (тоді як найглибше місце в Гранд-каньйоні – 1829 метрів). Невипадково ж індіанці Шошони називали її «Пекельний каньйон», бо були переконані, що саме на дні цього каньйону знаходиться вхід до пекла.

«Треба бути обережним з усім, що набагато більше, ніж ти сам», – любили повторювати шошони й саме в Пекельному каньйоні, на берегах ріки Снейк, раз на рік влаштовували «Танець

сонця», намагаючись задобрити Верховного Духа, який, за їхніми віруваннями, жив у тутешніх горах. Як правило, «танцювали» його наприкінці весни чи на початку літа, коли бізони збиралися у великі стада, й це дозволяло прогудувати сотні людей, які прибували на свято.

Кожне плем'я мало свої особливості цього ритуалу. Хоча більшість рис повторювалися, серед яких: попередній піст, спів, барабанний супровід, видіння, в деяких випадках, болісні тілесні випробування. Майже всі

робили надрізи на шкірі грудей, рук і спини, в які вставляли спеціальні шпильки, до яких потім прив'язували реміні й прикріплювали їх до стовпа – «дерева життя», що означало прямий зв'язок з Творцем.

Ось як описав ритуал один із дослідників, свідком якого він став на початку XIX століття: «Спочатку кожен з молодих юнаків представляв себе шаману, який брав великим та вказівним пальцями складку не сильно натягнутої шкіри на грудях і потім вганяв попід шкіру ножа

– з вузьким лезом, але гостро, після чого встромляв міцний стрижень з кістки, розміром зі столярський олівець. Стрижень був прив'язаний до шкіряної мотузки, з іншого кінця закріпленої на горі стовбура-сонця, розміщеного в центрі майданчика. Основна мета учасника ритуалу – розірвати ці пута. Щоб звільнити себе, він повинен прорвати стрижнем шкіру – настільки жакливе завдання, що навіть найрішучішому може знадобитися на це кілька годин самотортур...» У 1904 році цей елемент ритуальної церемонії індіанців було офіційно заборонено урядом США.

Шошони – це група індіанських племен, які розмовляють мовами юто-айтекської мовної сім'ї. Власне, шошони – це самоназва індіанських народів, що мешкають у центральній і північно-східній частинах Великого басейну, що означає «люди».

Канадський першопроходець Дейвід Томпсон вперше записав індіанську назву річки як Shawpatin, коли спускався від верхів'я до гирла в ході своєї експедиції 1800 року. Учасники експедиції Льюїса і Кларка, які прийшли сюди через п'ять років, дали їй назву «Льюїс» або «Льюїс-Форк». Вони відзначили, що індіанські племена, які жили вздовж берегів, називають річку Ki-moo-e-nim або Yam-pah-pa – за назвою чудодійної трави, яка росла повсюдно вздовж течії.

Утім, кожен дослідник, який тут з'являвся, бачив характер ріки по-своєму й по-своєму її називав. Наприклад, учасники Асторської експедиції величали річку «Злючкою», інші – «Шошонкою» – за назвою племені. Зрештою, за річкою закріпилася назва «Снейк», яка, напевне, найповніше, найпростіше й найкрасномовніше віддзеркалює її характер.

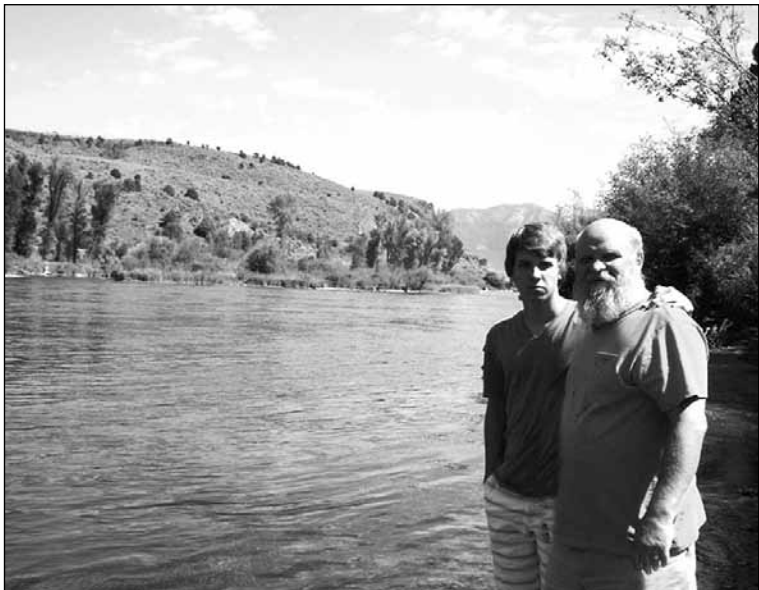
Західна Ніагара – Шошонський водоспад

Снейк-рівер – улюблене місце рибалок усієї Америки

Одна з 15 великих дамб, які відіграють важливу роль у житті регіону

На березі ріки Снейк. Джексон-гоул (Вайомінг), вересень 2014 р. Фото на згадку після купання в Зміїній річці

Велику частину басейну річки Снейк населяли два племена: неперсе – їхній ареал простягався від південно-східної частини Колумбійського плато до північного Орегону і західного Айдахо, й шошони, які займали плато Снейк-рівер вище й нижче Шошонського водоспаду, до верхньої частини басейну Міссурі, а також далі на північ й аж на територію Канади. Однак епідемія віспи, принесена європейськими дослідниками й «трапперами», знищила більшу частину індіанців, зокрема, на схід від Скелястих гір, хоча вони тривалий час ще продовжували контролювати русло річки Снейк.

Експедиція Льюїса і Кларка 1804-1806 років була першою американською експедицією, яка перетнула Скелясті гори й попрямувала на північ, спустившись по Лемі й Салмону, намагаючись підкорити й Снейк. Але не зуміла через небезпечні пороги й обрала інший шлях, щоб дійти до Тихого океану. Вслід за ними прийшли «траппери» – мисливці й торгівці – в пошуках місць, багатих бобрами. Незабаром єдиним значущим конкурентом у цій галузі стала Hudson's Bay Company, яка кинула своїм «трапперам» клич вбивати заради хутра стільки бобрів, скільки можливо, що призвело ледь не до цілковитого знищення цього унікального виду гризунів в басейні ріки Снейк. Аргумент був простий: «якщо немає бобрів, то для всіх інших немає й причини сюди приходити». Кінцевою метою гудзонівської компанії був цілковитий контроль над всією територією Орегону, яка включала сучасні американські штати Вашингтон, Орегон і Айдахо, а також частину Монтани й Вайомінгу.

Услід за першими й другими всередині XIX століття виник Орегонський шлях, який став «битим емігранським шляхом», який оживив ці краї. Відтак було засновано перші паромні переправи. Одна з них «Переправа трьох островів» у районі трьох островів, які розділяли Снейк на чотири рукави, приблизно 60 метрів шириною кожен. Деякі емігранти насмілювалися переходити річку вброд, вздовж західного берега і знову перетинали водоймище поблизу Форт-Бойсі, в каньйоні Гелс, ризикуючи часто здоров'ям а то й життям. Хоча «Переправа трьох островів» давала більшу можливість вижити, оскільки втамувати голод і спрагу допомагала сама тутешня природа.

Снейк оживала. В 1901 році на ній побудували першу греблю. Сьогодні на річці 15 великих дамб, які відіграють важливу роль у житті регіону. Снейк ставала рікою-трудівницею. У 1960-1970-ті роки інженерними військами США на ній було побудовано 4 мости в нижній частині течії. Глибокий канал проходив через шлюзи гребель і з'єднав Тихий океан і річку Снейк до міста Льюїстон (штат Айдахо).

Все це дало можливості важким баржам курсувати між річкою Снейк та глибоководними портами в нижній частині Колумбії. Основним товаром, що перевозиться на баржах з Айдахо і східного Вашингтона, є сільськогосподарська продукція. Однак греблі не лише розбудовували край, а й нищили його.

Люди оселялися вздовж течії Снейку з прадавніх часів і живуть тут впродовж останніх 11 тисяч років. Підтвердженням тому служить печера Мармс, на території штату Вашингтон, в пониззях ріки. Однак після того, як тут збудували водосховище Герберт-Вест, вона пішла під воду. Про давню «живу» біографію цього краю свідчить і те, що недавно вчені з Чиказького університету знайшли в цих краях залишки закам'янілої риби «шошонії», вік якої приблизно 400 мільйонів років! А в журналі однієї з експедицій за 1843 рік є такий запис: «Кинь спис у воду, в будь-яке місце біля водоспаду, й напевне вцілиш у лососся...» Шошони ловили лососся, який був і головним їхнім «хлібом насущним», і головною «валютою».

Снейк-рівер і сьогодні улюблене місце рибалок з усієї Америки, але риби тут стає дедалі менше. Лосось розлюбив ці місця ще з початку минулого століття. Відомо й конкретну дату – кінець 1901 року, коли на ріці було побудовано першу греблю. Сьогодні на річці 15 великих дамб, які відіграють важливу роль у житті регіону: завдяки їм зростають знамениті картопляні поля Айдахо, виробляється електроенергія, курсують баржі, що перевозять зерно, ліс, нафтопродукти...

Щодо дамб, то сьогодні ведеться велика дискусія: рибпромисловці й екологи кажуть, що потрібно деякі греблі зруйнувати, щоб відновити рибний промисел регіону, аграрії, навпаки, запитують: а як ми тоді зрештовуватимемо наші поля?

Чому саме ці місця стали головним картопляним полем Америки? Цьому посприяла знову ж таки річка Снейк. Річ у тім, що картопля воліє рости у вологому ґрунті, «присмаченому» вулканічними домішками, що й забезпечує ріка. Найбільш картопляний регіон лежить у долині ріки Снейк (Snake River Valley) й утворює аркоподібну дугу через південне Айдахо завдовжки 550 миль. Орегонська штатна влада вважає, що оскільки роль цих гребель несуттєва (вони дають не більше п'яти відсотків електроенергії, що виробляється на Колумбійському плато й забезпечують судноплавство на невеликому проміжку плеса), заради порятунку лососся, який нереститься в ріці, потрібно «продирявити» бодай чотири дамби в нижній течії... Словом, люди пробують знайти «золоту середину» – щоб і електроенергії не поменшало і щоб лососся стало більше – як колись, коли тут господа-

рювали тільки індіани. До річч, окрім лососся, тут можна витягнути й красенів-осетрів, за якими сюди приїждять любителі справжньої рибалки ледь не з усієї Америки.

Осетр плаває дуже повільно і якщо рибалка засік його, то кидає як ір'і наживку з гачком вище за течією. Й майже завжди він клює. Що найцікавіше притягує в ловінні осетрів, так це полювання за океанським осетром, який часто запливає в тутешні річкові води. З ним треба неабияк поборотися, щоб його витягнути. Звичайно, якщо це справжній красень, то відразу після так званої підсічки рибалці здається, що він підчепив велетенську колоду, яка опирається й не дає себе витягнути з води.

Майже завжди осетр робить так звану «свічку» й не одну. Коли величезна риба більше 2-х метрів завдовжки вистрибує з води, подивитися на це видовище зупиняються не тільки рибалки, а й численні туристи, яких в усі пори року чимало несеться уздовж течії Зміїної ріки. Рибалка, біля човна якого ми купалися в холодних водах диво-річки, розповів нам, що після такого змагання з рибиною отримуєш такий андреналін, що з півгодини сидиш немов божевільний.

...Перші кілометрів вісімдесят Зміїна ріка несе свої води долиною Джексон-гоул, між гірським хребтом Тітон і континентальним вододілом... Автострада, що поєднує Єлловстоун і Гранд-Тітон, майже симетрично повторює її «вихилиси». Рухаючись синхронно, зачаровано й майже ритуально, в якийсь момент хочеться позмагатися з її плином, і о-о-н до тієї дамби, що видніється на горизонті, «прийти першим». Хочеться натиснути на газ і спробувати обігнати цей плін. Час від часу ми так і робили. Але сили виявилися нерівними. Бо можна обігнати плін ріки, але обігнати плін часу не вдалося ще нікому...

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський
Нью-Йорк –
Айдахо-фолс – Твін-фолс –
Вест Єловстоун**

**Життя без подорожей
неймовірно нудне й
нецікаве. Але вирушати в
дорогу навмання не варто - побутові й дорожні
проблеми можуть зіпсувати
всю вашу відпустку.
Краще зверніться по допомогу до туристичної
агенції New Tours, яка по-
лагодить всі проблеми і
зробить вашу поїздку незабутньою.
Тисячі маршрутів в Америці та світі.**

**Телефон для довідок:
(718) 934-7644
або зайти на сайт:
www.newtours.us**

Зацікавлені в покупці власного будинку?

**Подавайте
заяву на
іпотечний
кредит і
отримайте**

**знижку
\$500**

**від вартості
оформлення
заяви!***

Примітки: Знижка \$500 поширюється тільки на перші моргеджі і перефінансування; знижка поширюється тільки на заяви, які затверджені і буде застосована після завершення процесу покупки. Будинки мають бути в межах 100 миль від УФКС філії. Відвідайте rufcu.mortgagewebcenter.com для поточних процентних ставок і заповнення аплікації онлайн. УФКС має право змінити або скасувати цю пропозицію в будь-який час без попередження. Зверніться до нас для більш детальної інформації по телефону 877-968-7828.

Terms & Conditions: *\$500 Mortgage Application Fee discount is valid at all Ukrainian FCU branch locations and applies only to first mortgage purchases and refinances. Discount will be applied at the time of closing; only approved and closed mortgages qualify for the \$500 application fee discount. Property must be within 100 miles of the nearest Ukrainian FCU branch. Ukrainian FCU reserves the right to terminate this offer at any time without any further notice. Membership subject to eligibility. For current rates and to apply online please visit rufcu.mortgagewebcenter.com. Ukrainian FCU NMLS ID: 462478.

Apply for a mortgage and SAVE \$500

We'll waive the mortgage application fee when you apply in person or online.*

- Visit a UFCU Branch and apply in person
- Apply online at www.rufcu.org

www.rufcu.org
877-968-7828

UKRAINIAN
FEDERAL CREDIT UNION

УКРАЇНСЬКА
ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

Federally insured by NCUA
EQUAL HOUSING LENDER

MAIN OFFICE | 824 E. Ridge Rd | Rochester, NY 14621 | 585.544.9518 | fax 585.338.2980

BRANCH ALBANY, NY | SACRAMENTO, CA | SYRACUSE, NY | BOSTON, MA | PORTLAND, OR | BUFFALO, NY | VANCOUVER, MA | WEBSTER, NY
OFFICES 518.266.0791 | 916.721.1188 | 315.471.4074 | 781.493.6733 | 503.774.1444 | 716.847.6655 | 360.597.2096 | 585.545-6276

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

Hoshovsky Law Firm, 347 Fifth Avenue, Suite 1009, New York, NY 10016
(212) 532-8600 (212) 532-8601 Fax: (212) 208-4509

ВЕРСТКА МАКЕТУВАННЯ

Професійний дизайнер з великим досвідом роботи пропонує свої послуги в оформленні рекламних буклетів, брошур, книг, постерів та ін.

Додаткова інформація: www.sapyk@ukr.net

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 16 листопада ц.р., відійшла у вічність на 100-му році життя наша дорога мати, бабуся, прабабуся і тета

Бл. Пам. МАРІЯ НАДІЯ (З ДОМУ - САФЯН) ЛОЗИНСЬКА

Народилася 27 вересня 1915 році в Копичинцях, Тернопільської області

Похоронні відправи: Парастас у четвер, 20 листопада 7:30 веч. у похоронному заведенню Яреми при 129 Схід 7-а вулиця в Нью-Йорку

Похорон у п'ятницю, 21 листопада 11:30 рано у Церкві Св. Юра при Схід 7-а вулиця в Нью-Йорку, на цвинтарі Св. Андрія у Савт Бавнд Брук, Нью-Джерсі

В глибокому смутку: дочка Лариса Кий з супругом Мирославом, син Аскольд Лозинський з супругою Роксоляною, внуки Олесь Кий з супругою Джессика, Лада Кий Салонідіс з супругом, Теодорос, Геню Кий, Максим Лозинський, Кіра Лозинська, правнуки Роман Кий, Микола Салонідіс, сестринка

і похресниця Дзвенеслава Захарчук з супругом Борисом та дітьми Данилом та Оленою з супругами та дітьми племінник Богдан Чабан з супругою Марією, дітьми Романом з супругою, Володимиром та Мотрією та внуками.

Замість квітів на могилу просимо скласти пожертви на допомогу українським воїнам та їхнім рідним через Злучений Українсько-Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК)

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР PALLADA

Заснований 1992

- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працедавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дубліката вигравшу у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шости років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз
- Довіреності та заяви
- Апостиль
- Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація
- Громадянство
- Переклади документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

За інформацією відносно робочих годин
або для призначення Вашого візиту
просимо дзвонити за номером (212) 387-8683

98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003

Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net

"Нова газета" - український громадсько-політичний тижневик. Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку. Видавець і головний редактор - Валентин Лабунський. Власний кореспондент у США - Катерина Кіндрас. Власний кореспондент в Україні - Василь Туглук. Дизайн - Ukrainian Media Group, Inc.

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.: **718-275-2503, 917-324-0359**. Відповідальність за зміст рекламних матеріалів та оголошень несуть рекламодавці. Адреса редакції: 64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374. Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com. Інтернет сторінка: WWW.NOVAGAZETA.INFO

"Nova gazeta" - the Ukrainian weekly. Established October 2008 in New York. Publisher and editor-in-chief - Valentyn Labunsky. Correspondent in USA - Kateryna Kindras. Correspondent in Ukraine - Vasyi Tuhluk. Design - Ukrainian Media Group, Inc.

The publisher may not have the same standpoints with the author of a printed material. Authors of printed materials are fully responsible for the content of their commercial Ads. Editorial Office: 64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374. Advertising Department: Tel.: 917-324-0359. E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com. Website: WWW.NOVAGAZETA.INFO. Ціна договірної

Дзеркало

ГОЛОДОМОР

Ця житня хлібина
просолена зливами сліз,
ці очі застигли,
мов зорі в морозну погоду...
Земля кровоточить
під пресом іржавих коліс,
що тягнуть на цвинтар
селян на прогнилій підводі...

Наталя Данилюк

Подбайте про Ваше завтра вже сьогодні!
**Відкрийте рахунок
 IRA,**
**щоб забезпечити своє
 майбутнє без турбот.**

Нові вищі відсотки!
3.30% АРУ*

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. доларів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

Вигідно розташовані філії:

КЕРГОНКСОН:

6329 Route 209
 Kerhonkson, NY 12446
 Tel: 845-626-2938
 Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:

226 Uniondale Ave
 Uniondale, NY 11553
 Tel: 516 565-2393
 Fax: 516 565-2097

АСТОРИЯ:

32-01 31st Street
 Astoria, NY 11106
 Tel: 718 626-0506
 Fax: 718 626-0458

ЛІНДИНГІРСТ:

225 N. 4th Street
 Lindenhurst, NY 11757
 Tel: 631 867-5990
 Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:

Info@selfreliancenyc.org

ІНТЕРНЕТ:

www.selfreliancenyc.org

Поза Нью Йорком дзвоніть

безкоштовно:
1-888-SELFREL

*АРУ - Відсотки у річному відношенні з нараховуваною дивідендою. Дивіденда - 3.25% нараховувана денно може бути змінена без попередження.